Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (peti senat)

z dne 15. decembra 2016*

„Carinska unija — Uvoz izdelkov iz tuna iz Salvadorja — Naknadna izterjava uvoznih dajatev — Zahteva za neizterjavo uvoznih dajatev — Člena 220(2)(b) in 236 Uredbe (EGS) št. 2913/92 — Pravica do dobrega upravljanja v okviru člena 872a Uredbe (EGS) št. 2454/93 — Napaka pristojnih organov, ki je ni mogoče razumno ugotoviti“

V zadevi T-466/14,

Kraljevina Španija, ki jo je sprva zastopal A. Rubio González, nato V. Ester Casas, abogado del Estado,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo P. Arenas, A. Caeiros in B.-R. Killmann, agenti,

tožena stranka,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2014) 2363 final z dne 14. aprila 2014, s katerim je bilo ugotovljeno, da je v konkretnem primeru odpust uvoznih dajatev upravičen za nek znesek, ni pa upravičen za nek drug znesek (REM 02/2013), v delu, v katerem je ugotovljeno, da odpust uvoznih dajatev v višini 14.417.193,41 EUR ni upravičen,

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat),

ob posvetovanju v sestavi A. Dittrich, predsednik, J. Schwarcz (poročevalec), sodnik, in V. Tomljenović, sodnica,

sodni tajnik: J. Palacio González, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 6. aprila 2016,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: španščina.

Sodbo

Dejansko stanje

1 Družbi iz skupine Calvo s sedežem v Španiji, namreč Calvo Conservas, SL in Calvo Distribución Alimentaria, SL (v nadaljevanju: skupaj: zavezanec), sta med letoma 2007 in 2009 v Španijo uvozili izdelke, nastale s predelavo tunov, to so konzervirana tunina in zamrznjeni fileti tunov, za katere je bil kot poreklo deklariran Salvador (v nadaljevanju: sporni uvozi).

2 Zavezanec je pri španskih carinskih organih vložil zahtevo za uporabo sheme splošnih tarifnih preferencialov (v nadaljevanju: GSP) za sporne uvoze, kar bi pomenilo opustitev skupne carinske tarife po stopnji 24 %, pri čemer je predložil potrdila o poreklu „obrazec A“, ki so jih izdali carinski organi Salvadorja po zahtevi, ki jo je vložil izvoznik, druga družba iz skupine Calvo, namreč Calvo Conservas El Salvador, SA de CV, in ki je carinskim organom Salvadorja predložil dokumente, ki dokazujejo poreklo izdelkov za potrebe sheme GSP.

3 Španski carinski organi so na podlagi potrdil o poreklu, ki jih je predložil zavezanec, priznali salvadorsko poreklo izdelkov in ugodili zahtevi tožeče stranke, da se za sporne uvoze uporabi preferencialna tarifna obravnava.

4 Predstavniki Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF) in več držav članic Evropske unije so bili zaradi sumov goljufije pri uvozu izdelkov, nastalih s predelavo tunov, od 8. do 20. novembra 2009 na misiji v Salvadorju.

5 Iz poročil z misije urada OLAF z dne 2. junija 2009 in 7. decembra 2009 ter končnega poročila z dne 16. septembra 2010 je razvidno, da pravila sheme GSP niso bila spoštovana. Ugotovljenih je bilo več nepravilnosti v zvezi s poreklom spornih uvozov. Te nepravilnosti so se nanašale na uporabo potrdil o poreklu, ki niso bila v skladu s cilji sheme GSP, na nespoštovanje pogoja, da mora biti najmanj 75 % posadke ladij državljanov države upravičenke ali držav članic, da se za državo ladje šteje država upravičenka, in na to, da sta se na dveh ladjah za ribolov tunov iz skupine Calvo, imenovanih Montelape in Montealegre, uporabljali dve zastavi, namreč salvadorska in sejšelska zastava, tako da bi bilo treba ti ladji šteti za ladji brez državne pripadnosti in zaradi česar se za poreklo tunov, ulovljenih z njimi, ne bi smel šteti Salvador.

6 Nepravilnost povezana z dvojno zastavo ladij za ribolov tunov Montelape in Montealegre je bila predmet preiskovalne misije urada OLAF, katere namen je bil, da se preveri uporaba strukturnih sredstev za ribolov, ki jih je prejela družba iz skupine Calvo, to je družba Calvopesca, SA. V končnem poročilu urada OLAF je bil ugotovljen obstoj resnih nepravilnosti v zvezi s tema ladjama, ki sta bili vpisani na Sejšelih, da bi se uveljavljalo financiranje iz strukturnih skladov za ribolov, in katerih zastava je bila po dveh letih izkoriščanja zamenjana s salvadorsko zastavo, da bi se kot poreklo ulova deklariral Salvador in s tem uveljavljala preferencialna tarifna obravnava sheme GSP.

7 Španski organi so leta 2010 na podlagi poročil urada OLAF začeli postopek za naknadno izterjavo uvoznih dajatev, pri čemer so za sporne uvoze uporabili skupno carinsko tarifo v višini 24 %. Višina zahtevanega zneska carine je bila 15.292.471,19 EUR.

8 Zavezanec je 1. julija 2011 vložil zahtevo za odpust uvoznih dajatev v skladu s členom 236 v povezavi s členom 220(2)(b) in v skladu s členom 239 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307, v nadaljevanju: CZS).

9 Zavezanec je, potem ko ga je Komisija obvestila, da namerava izdati negativno mnenje, z dopisom z dne 5. septembra 2012 umaknil svojo zahtevo za odpust dajatev.

10 Komisija je zato 10. septembra 2012 zavezanca obvestila, da šteje, da se postopek v zvezi z odpustom dajatev ni začel.

11 Španski organi so 16. januarja 2013 Komisiji na podlagi člena 236 v povezavi s členom 220(2)(b) CZS po uradni dolžnosti predložili zahtevo za odpust dajatev.

12 Zavezanec je menil, da so pogoji iz člena 236 v povezavi s členom 220(2)(b) CZS izpolnjeni, in se je strinjal z obrazložitvijo španskih organov, vendar pa je izrazil, da glede na sodbo Audiencia Nacional (centralno sodišče, Španija) z dne 21. maja 2012, v kateri je bilo ugotovljeno, da se v obravnavanem primeru lahko prizna upravičenost do preferencialne tarifne obravnave iz sheme GSP, nasprotuje predložitvi spisa Komisiji. Po njegovem mnenju bi bilo treba zato spis predložiti nacionalnim organom, pri čemer bi se lahko pri Sodišču po potrebi vložil predlog za sprejetje predhodne odločbe.

13 Komisija pa je menila, da ji španska sodna odločba ne preprečuje, da sprejme sklep na področju, na katerem je pristojna.

14 Komisija je 13. februarja 2013, 16. julija 2013 in 8. oktobra 2013 od španskih organov zahtevala dodatne informacije, ki so jih ti posredovali. Zavezanec je bil s tema zahtevama za posredovanje informacij seznanjen in je lahko podal stališče o odgovorih, ki so jih španski organi nameravali posredovati.

15 Komisija je z dopisom z dne 10. decembra 2013 v skladu s členom 872a Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje CZS (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 6, str. 3) zavezanca pozvala, naj poda stališča o vseh dejanskih in pravnih vprašanjih, zaradi katerih bi se lahko njegova zahteva zavrnila (v nadaljevanju: obvestilo o ugovorih).

16 Zavezanec je z dopisom z dne 9. januarja 2014 zatrjeval, da so salvadorski organi storili napako. Vztrajal je, da je bil v dobri veri in da je spoštoval določbe glede carinske deklaracije. Poleg tega je grajal razlago Komisije v zvezi z določbami glede zastave in poudaril težavnosti, ki se nanašajo na spoštovanje merila glede sestave posadke, določenega s členom 68(2) Uredbe št. 2454/93. Nazadnje je zatrjeval, da Komisija salvadorskim organom ni posredovala pravih žigov in da ni spoštovala pravice do obrambe, ker mu ni posredovala vseh dokumentov, s katerimi bo utemeljila svoj sklep.

17 Skupina strokovnjakov, sestavljena iz predstavnikov držav članic, se je v skladu s členom 873 Uredbe št. 2454/93 sestala 17. februarja 2014, da bi preučila spis.

18 Komisija je 14. aprila 2014 s Sklepom C(2014) 2363 final ugotovila, da je v konkretnem primeru odpust uvoznih dajatev upravičen za nek znesek, ni pa upravičen za nek drug znesek (REM 02/2013) (v nadaljevanju: izpodbijani sklep).

19 Komisija je v točki 27 obrazložitve izpodbijanega sklepa opozorila, da to, da carinski organi tretje države izdajo nepravilna potrdila, v skladu s členom 220(2)(b) CZS pomeni napako, ki je zavezanec ni mogel razumno ugotoviti, če je sam ravnal v dobri veri in upošteval določbe veljavne zakonodaje o carinski deklaraciji.

20 Komisija v zvezi s pogojem ugotovljivosti napake v točki 28 obrazložitve izpodbijanega sklepa ugotavlja, da so salvadorski organi naredili napako s tem, da so izdali potrdila o poreklu „obrazec A“ v nasprotju z Uredbo št. 2454/93. Komisija v točkah od 30 do 32 obrazložitve izpodbijanega sklepa navaja, da ni storila nobene napake v zvezi z izročitvijo žigov salvadorskim organom, niti v zvezi s sporočitvijo dokumentov, s katerimi je nameravala utemeljiti svoj sklep. Glede prvega primera navaja, da bi imela taka napaka, tudi če bi se dokazala, posledice, le če bi bila potrdila o poreklu ponarejena. Vendar to niso bila. Glede drugega primera zatrjuje, da je zavezancu posredovala vse potrebne dokumente in da mu je dala možnost podati stališča v zvezi s temi dokumenti.

21 Komisija opozarja, da mora pri presoji tega prvega pogoja upoštevati vse okoliščine obravnavanega primera, naravo napake ter izkušnje in skrbnost zavezanca. Dodaja, da je treba v skladu s sodno prakso Sodišča naravo napake presoditi glede na zapletenost upoštevne ureditve. V točki 35 obrazložitve izpodbijanega sklepa na eni strani ugotavlja, da je zavezanec kršil pravila o poreklu s tem, da se ni prepričal, ali je spoštovana zahteva, da mora biti najmanj 75 % članov posadke ladij, s katerimi se lovijo tuni, državljanov držav članic Unije ali države upravičenke. Poleg tega v točkah 36 in 37 obrazložitve izpodbijanega sklepa navaja, da je bila preferencialna tarifna obravnava priznana na podlagi neprimernih potrdil, namreč potrdil EUR.1, ki so jih izdali sejšelski organi ali organi Slonokoščene obale, in nepreferenčnih potrdil o poreklu, ki sta jih izdali gospodarski zbornici Španije in Francije. V teh položajih ni bilo mogoče ugotoviti porekla tuna. Ker pa je bila izvoznica hčerinska družba skupine Calvo, h kateri spada tudi zavezanec, bi moral ta napako ugotoviti. V točki 38 obrazložitve izpodbijanega sklepa pa meni, da zavezanec v zvezi s potrdili o poreklu, ki jih je izdala Panama, država iz regionalne skupine II, kot je to tudi Salvador, ni mogel vedeti, ali so jih salvadorski organi izdali pravilno.

22 Komisija v zvezi z drugim pogojem, ki se nanaša na dobro vero zavezanca, v točkah 40 in 41 obrazložitve izpodbijanega sklepa poudarja, da ta glede na naravo dejavnosti zavezanca in njegovo pripadnost skupini, ki deluje na več celinah, zaradi česar mora spoštovati različna pravila, ni ravnal s skrbnostjo, ki je potrebna za spoštovanje pogoja v zvezi s sestavo posadke.

23 Komisija v točki 42 obrazložitve izpodbijanega sklepa nadaljuje s poudarkom, da je izvoznik v nekaterih primerih predložil bodisi hkrati nepreferenčna potrdila o poreklu, ki sta jih izdali gospodarski zbornici Španije in Francije, in potrdila EUR.1, ki jih niso izdali carinski organi Unije, v zvezi s Sporazumom o partnerstvu med članicami skupine afriških, karibskih in pacifiških držav na eni strani ter Evropsko skupnostjo in njenimi državami članicami na drugi, podpisanim v Cotonouju 23. junija 2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 35, str. 3) in v imenu Skupnosti odobrenim s Sklepom Sveta z dne 19. decembra 2002 (2003/159/ES) (UL; posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 46, str. 121, v nadaljevanju: Sporazum AKP), bodisi hkrati potrdila EUR.1, ki so jih izdali sejšelski organi, in potrdila „obrazec A“, ki so jih izdali panamski organi. Zavezanec je s predložitvijo potrdil o poreklu, na podlagi katerih ni bilo mogoče ugotoviti porekla tuna, kršil določbe glede carinske deklaracije in upoštevna pravila o poreklu.

24 Komisija nazadnje v točkah od 43 do 45 obrazložitve izpodbijanega sklepa poudarja, da sta dve ladji za ribolov tunov, ki sta v lasti skupine Calvo, uporabljali dvojno zastavo ali bili vpisani v dveh državah, čeprav je z ureditvijo Unije jasno zahtevano, da mora biti vsaka ladja, da bi se lahko uveljavljala preferencialna tarifna obravnava, registrirana v eni državi in pluti pod njeno zastavo. Zavezanec s tem, da ni spoštoval člena 68(2) Uredbe št. 2454/93, ni ravnal z zahtevano skrbnostjo.

25 Komisija je zato ugotovila, da je bil odpust carinskih dajatev v znesku 230.879,88 EUR upravičen za uvoze, za katere je dokaz o poreklu tuna, predelanega v Salvadorju, temeljil na potrdilih o poreklu „obrazec A“, ki so jih izdali panamski organi, ne pa za carinske dajatve v znesku 14.417.193,41 EUR, ki se nanašajo na preostale primere.

Postopek in predlogi strank

26 Kraljevina Španija je 24. junija 2014 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo. Komisija je 18. septembra 2014 predložila odgovor na tožbo. Kraljevina Španija je 17. novembra 2014 vložila repliko, Komisija pa 22. januarja 2015 dupliko.

27 Splošno sodišče (peti senat) je na predlog sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni del postopka.

28 Stranki sta na obravnavi 6. aprila 2016 ustno podali stališča in odgovorili na vprašanja Splošnega sodišča.

29 Kraljevina Španija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— izpodbijani sklep razglasi za ničen v delu, v katerem je ugotovljeno, da odpust carinskih dajatev v znesku 14.417.193,41 EUR ni upravičen;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

30 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo v celoti zavrne;

— Kraljevini Španiji naloži plačilo stroškov.

Trditve strank

31 Kraljevina Španija v utemeljitev tožbe navaja dva tožbena razloga. Prvi se nanaša na kršitev pravice do dobrega upravljanja v povezavi s členom 872a Uredbe št. 2454/93, drugi pa na kršitev člena 220(2)(b) CZS.

Prvi tožbeni razlog: kršitev pravice do dobrega upravljanja v okviru člena 872a Uredbe št. 2454/93

32 Kraljevina Španija zatrjuje, da se s sklepom, ki temelji na razlogih, ki niso bili sporočeni vnaprej, krši pravica do dobrega upravljanja v okviru člena 872a Uredbe št. 2454/93 in člen 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

33 Kraljevina Španija poudarja, da člen 872a Uredbe št. 2454/93 v okviru postopka odpusta carinskih dajatev določa, da mora Komisija, če namerava sprejeti sklep, ki za zainteresirano osebo ni ugoden, tej osebi pisno sporočiti svoje ugovore in dokumente, na katere se opira, da se ji omogoči, da izrazi svoje stališče. Kraljevina Španija glede na to, da je Komisija trikrat od zavezanca zahtevala, naj posreduje dodatne informacije, meni, da je bila opravljena celovita presoja treh pogojev, ki se s členom 220(2)(b) CZS zahtevajo za odpust uvoznih dajatev, in da je treba pogoje, ki niso bili navedeni v obvestilu o ugovorih, šteti za izpolnjene.

34 Komisija naj bi v obvestilu o ugovorih navedla samo ugovore v zvezi s pogojem glede možnosti zavezanca, da ugotovi napako, in naj ne bi omenila pogojev glede dobre vere in spoštovanja ureditve v zvezi z carinsko deklaracijo. Kljub temu naj bi ta pogoja preučila v točkah od 40 do 42 obrazložitve izpodbijanega sklepa, s čimer naj bi kršila člen 41 Listine o temeljnih pravicah.

35 Kraljevina Španija v repliki meni, da navedba nespoštovanja pravil o poreklu v obvestilu o ugovorih ne zadostuje, ker gre za pogoj, ki je odločilen za začetek postopka odpusta uvoznih dajatev. Zatrjuje, da s tem, da je Komisija dokumente, ki se nanašajo na spoštovanje pogojev glede dobre vere in ureditve v zvezi s carinsko deklaracijo, priložila obvestilu o ugovorih, ni mogoče odpraviti pomanjkljivosti obrazložitve izpodbijanega sklepa. Poleg tega poudarja, da to, da so v odgovoru zavezanca na obvestilo o ugovorih stališča v zvezi z dobro vero in carinsko deklaracijo, ne pomeni, da je bilo navedeno obvestilo zadostno obrazloženo. Nazadnje, glede na to, da napake ni bilo mogoče ugotoviti, saj izvoznik ni predložil nepravilne različice dejstev, naj bi bil izid postopka lahko drugačen.

36 Komisija zatrjuje, da je s posredovanjem obvestila o ugovorih in vseh dokumentov, s katerimi je utemeljila svoje ugovore, zavezancu, ki je z dopisom z dne 9. januarja 2014 sporočil svoja stališča med drugim v zvezi z dobro vero, spoštovala obveznost iz člena 872a Uredbe št. 2454/93. Zatrjuje, da se je v obvestilu o ugovorih izrekla o pogojih glede dobre vere in carinske deklaracije. Komisija poudarja, da je v obvestilu o ugovorih cel odstavek, ki se nanaša na dobro vero zavezanca, pri čemer po njenem

mnenju tega pogoja ni mogoče ločiti od pogoja glede ugotovljivosti napake. Če je namreč bil zavezanec obveščen o napaki in je zahteval uporabo preferencialne tarifne obravnave, naj ne bi bilo mogoče šteti, da je v dobri veri, saj se je nanjo mogoče sklicevati, le če je zavezanec spoštoval vse določbe ureditve. Komisija zato meni, da je bila obveznost obrazložitve izpolnjena s presojo skrbnosti zavezanca in ugotovljivosti napake.

37 Komisija zatrjuje, da je tako v izpodbijanem sklepu kot tudi v obvestilu o ugovorih omenjen pogoj glede spoštovanja ureditve v zvezi s carinsko deklaracijo, saj je zavezanec v svojem dopisu z dne 9. januarja 2014 predstavil svoja stališča v zvezi s tem, zaradi česar ni mogoče ugotoviti nobene kršitve njegove pravice do izjave. Poudarja, da je treba obseg obveznosti obrazložitve presojati zlasti glede na njen kontekst in torej glede na dokumente, priložene k obvestilu o ugovorih, ki so se med drugim nanašali na spoštovanje pogojev dobre vere in carinske deklaracije glede pravil o poreklu.

38 Komisija poleg tega vztraja pri tem, da kršitev pravice do izjave povzroči ničnost izpodbijanega sklepa, samo če bi lahko bil ob neobstoju te nepravilnosti izid postopka drugačen. Ker so pogoji iz člena 220(2)(b) CZS kumulativni, pa meni, da to, da je v izpodbijanem sklepu obravnavano dejstvo, da bi zavezanec napako, na katero se sklicuje v tem primeru, lahko ugotovil, zadostuje za utemeljitev zavrnitve odpusta uvoznih dajatev. Poleg tega naj ne bi bilo iz ničesar razvidno, da je želel zavezanec podati še druga stališča, ki bi lahko privedla do sprejetja drugačnega sklepa.

39 Spoštovanje pravice do obrambe je temeljno načelo prava Unije, katerega sestavni del je pravica do izjave v vsakem postopku (sodbi z dne 18. decembra 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, točki 33 in 36, in z dne 3. julija 2014, Kamino International Logistics in Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 in C-130/13, EU:C:2014:2041, točka 28).

40 Pravica do izjave v vsakem postopku je zdaj določena ne le s členoma 47 in 48 Listine o temeljnih pravicah, ki zagotavljata spoštovanje pravice do obrambe in pravice do poštenega sojenja v okviru vsakega sodnega postopka, ampak tudi s členom 41 te listine, ki zagotavlja pravico do dobrega upravljanja. Člen 41(2) določa, da ta pravica do dobrega upravljanja med drugim zajema pravico vsake osebe, da se izjasni pred sprejetjem kakršnega koli posamičnega ukrepa, ki jo prizadene (sodba z dne 3. julija 2014, Kamino International Logistics in Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 in C-130/13, EU:C:2014:2041, točka 29).

41 V skladu s tem načelom, ki se uporabi, kadar organ namerava zoper osebo izdati akt, ki posega v njen položaj (sodbi z dne 18. decembra 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, točka 36, in z dne 3. julija 2014, Kamino International Logistics in Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 in C-130/13, EU:C:2014:2041, točka 30), mora biti naslovnikom odločb, ki občutno vplivajo na njihove interese, omogočeno, da učinkovito izrazijo svoje stališče o elementih, s katerimi namerava organ utemeljiti svojo odločbo (sodba z dne 18. decembra 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, točka 37).

42 Poudariti je treba še, da se spoštovanje pravice do obrambe na področju carin zagotavlja z določbami člena 872a Uredbe št. 2454/93, ki določa, da če namerava Komisija kadar koli v postopku iz členov 872 in 873 te uredbe sprejeti odločbo, ki za osebo, ki jo predstavljeni primer zadeva, ni ugodna, sporoči tej osebi svoje ugovore pisno skupaj z vsemi dokumenti, na katerih ti ugovori temeljijo, da oseba, ki jo primer, vročen Komisiji, zadeva, izrazi svoje stališče pisno v enem mesecu po datumu, ko so bili ugovori poslani, in da velja, če svojega stališča ne poda v tem roku, da se je odpovedala pravici do izražanja stališča.

43 Tožbeni razlog je treba preučiti glede na navedene preudarke.

44 Komisija je v obravnavanem primeru zavezancu poslala obvestilo o ugovorih, na katero je ta odgovoril (glej točki 15 in 16 zgoraj).

45 Kraljevina Španija kljub temu v bistvu zatrjuje, da bi bilo treba glede obvestila o ugovorih, ker se ni nanašalo na pogoja glede dobre vere zavezanca in spoštovanja ureditve v zvezi s carinsko deklaracijo, ugotoviti, da Komisija ni imela ugovorov glede teh dveh pogojev za uporabo člena 220(2)(b) CZS, za katera bi bilo treba šteti, da ju je zavezanec izpolnil. Komisija naj bi s tem, ko je ta vidika preučila v točkah od 40 do 42 obrazložitve izpodbijanega sklepa, kršila člen 41 Listine o temeljnih pravicah, ker naj ne bi spoštovala pravice do izjave, ki jo je imel zavezanec.

46 Ne da bi bilo treba odločiti o dopustnosti tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev pravice do izjave, ob upoštevanju možnosti Kraljevine Španije, da se sklicuje na tako kršitev, ki vpliva na zavezanca, saj gre za kršitev subjektivnih pravic (glej po analogiji sodbo z dne 1. julija 2010, Nuova Terni Industrie Chimiche/Komisija, T-64/08, neobjavljena, EU:T:2010:270, točka 186), je treba prvi tožbeni razlog vsekakor zavrniti kot neutemeljen.

47 Najprej je treba v zvezi s tem opozoriti, da na podlagi člena 220(2)(b) CZS pristojni organi naknadno ne vknjižijo uvoznih dajatev, le če so kumulativno izpolnjeni trije pogoji. Izpolnjeno mora biti, prvič, da dajatve niso bile pobrane zaradi napake pristojnih organov, drugič, da je napaka, ki so jo storili pristojni organi, taka, da je zavezanec v dobri veri ni mogel razumno ugotoviti, in tretjič, da je zavezanec v zvezi s carinsko deklaracijo upošteval vse določbe veljavnih predpisov. Če so ti pogoji izpolnjeni, je zavezanec upravičen do tega, da se naknadna izterjava ne opravi (glej sodbi z dne 18. oktobra 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, točka 30 in navedena sodna praksa, in z dne 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, točka 47 in navedena sodna praksa).

48 Glede prvega od teh pogojev je treba opozoriti, da je cilj člena 220(2)(b) CZS varstvo legitimnega pričakovanja zavezanca glede utemeljenosti vseh elementov, ki se upoštevajo pri odločitvi, ali se carine izterjajo. Vendar se s tem členom varuje legitimno pričakovanje zavezanca, le če so pristojni organi „sami“ ustvarili podlago za pričakovanje zavezanca. Tako samo napake, ki se lahko pripišejo aktivnemu ravnanju pristojnih organov, upravičujejo, da ne pride do naknadne izterjave carine (glej sodbo z dne 18. oktobra 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, točka 31 in navedena sodna praksa).

49 Kar zadeva drugi navedeni pogoj, je treba ugotovljivost napake, ki so jo storili pristojni carinski organi, presojati ob upoštevanju narave napake, poklicnih izkušenj zadevnih gospodarskih subjektov in skrbnosti, s katero so ti ravnali. Naravo napake je treba presojati glede na zapletenost oziroma, nasprotno, glede na zadostno jasnost zadevne ureditve in glede na dolžino časa, v katerem organi niso opazili napake (glej sodbo z dne 18. oktobra 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, točka 32 in navedena sodna praksa).

50 Kar zadeva tretji pogoj, mora deklarant pristojnim carinskim organom predložiti vse potrebne podatke, ki se zahtevajo s pravili Unije in nacionalnimi pravili, ki pravila Unije po potrebi dopolnjujejo ali prenašajo, za carinsko obravnavo, ki se zahteva za zadevno blago (glej sodbo z dne 18. oktobra 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, točka 33 in navedena sodna praksa).

51 Ugotoviti je treba, da je v nasprotju s trditvami Kraljevine Španije iz obvestila o ugovorih, zlasti iz njegovega dela B, katerega naslov se sklicuje na, prvič, pogoj glede ugotovljivosti napake, drugič, dobro vero zavezanca, in tretjič, na njegovo upoštevanje vseh določb veljavnih predpisov v zvezi z njegovo carinsko deklaracijo, razvidno, da je Komisija med drugim ugotovila, da mora za presojo, ali je bil zavezanec v dobri veri, preučiti, ali bi lahko ugotovil napako, ki so jo storili salvadorski organi.

52 S tega vidika se je Komisija spraševala, ali bi se lahko napaka, ki so jo storili navedeni organi, ugotovila zgolj s presojo dejstev. Jasno je vzpostavila povezavo med izjavami zavezanca glede dobre vere in vprašanjem, koliko je bil z napako seznanjen oziroma koliko bi z njo lahko bil seznanjen. Dodati je

treba, da je iz odgovora zavezanca z dne 9. januarja 2014 razvidno, da je navedene trditve razumel v tem smislu in da je posredoval specifične podatke zlasti v zvezi s svojo dobro vero, sicer pa tudi v zvezi s tem, da je izpolnil zahteve upoštevne ureditve.

53 Natančneje, Komisija je v zvezi s sestavo posadke ladij upoštevala dejavnost zavezanca in to, da je dejaven na različnih oceanih in morjih, na katerih veljajo različna pravila, in s tem ugotovila, da bi lahko pravilno uporabil ureditev glede preferencialne tarifne obravnave, določeno s pravili o poreklu, in da bi moral preveriti, ali so pogoji za tako preferencialno obravnavo izpolnjeni, s tem, da bi si zagotovil dostop do takih podatkov. Komisija je ugotovila, da zadevne zakonodaje ni bilo mogoče šteti za zapleteno. Po njenem mnenju bi lahko izvoznik v obravnavanem primeru ugotovil napako, ki so jo storili salvadorski organi.

54 Komisija je v zvezi z dokazom porekla ulova poudarila, da bi zavezanec moral vedeti, da predložena potrdila niso dokumenti, ki bi bili ustrezni za namene regionalne kumulacije, in da izdelki, za katere so salvadorski organi izdali potrdila o poreklu „obrazec A“, ne izpolnjujejo pogojev, da bi se jim priznalo preferencialno poreklo, ter glede na to ugotovila, da bi izvoznik moral ugotoviti napako, ki so jo storili salvadorski organi.

55 Komisija je v zvezi z dvojno zastavo ladij, navedenih zgoraj v točki 6, ugotovila, da je zavezanec, glede na to, da je bil del iste skupine kot družba, ki je bila lastnica teh ladij, vedel ali bi moral vedeti, da sta bili vpisani tudi na Sejšelih, in da bi moral biti seznanjen s pravili v zvezi s tem, ki naj jih ne bi bilo mogoče opredeliti kot zapletena.

56 Komisija je v zvezi s poklicnimi izkušnjami zavezanca poudarila, da je bil del skupine, ki je imela vodilni položaj v dejavnostih ribolova, priprave, izdelave, embaliranja in trženja živil ribjega izvora.

57 Komisija je v zvezi z morebitno skrbnostjo zavezanca ponovila razne ugotovitve in sklepe iz točk od 53 do 56 zgoraj, in na njihovi podlagi sklenila, da zavezanec ni ravnal s skrbnostjo, ki se je lahko pričakovala od poklicnega izvajalca dejavnosti, in da carinskim organom ni posredoval vseh potrebnih podatkov, določenih s pravili Unije v zvezi s carinsko obravnavo, ki se je zahtevala za zadevno blago.

58 V teh okoliščinah so v obvestilu o ugovorih dovolj jasno in celovito zajeti razlogi, ki so privedli Komisijo do trditve, da bi v skladu s sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 47, gospodarski subjekt v dobri veri lahko enostavno ugotovil napako, ki so jo storili salvadorski organi. Kraljevina Španija zato ne more zatrjevati, da naj bi bila pravica do izjave, ki jo je imel zavezanec, kršena zaradi neobstoja ugovora glede njegove dobre vere.

59 Dalje, v zvezi s pogojem glede spoštovanja ureditve v zvezi s carinsko deklaracijo je treba ugotoviti, da je Komisija v obvestilu o ugovorih jasno in podrobno predstavila razloge, iz katerih je menila, da ta pogoj ni izpolnjen. Kot poudarja Komisija, je namreč v obvestilu o ugovorih vsebovana navedba, da je menila, da zavezanec ni spoštoval določb o pravilih glede porekla, vsebovanih v naslovu IV, poglavje 2, Uredbe št. 2454/93, ki se nanaša na pravila sheme GSP Unije glede porekla. S takim sklepom se je v obvestilu o ugovorih sledilo ugotovitvi, da bi lahko izvoznik, ki je bil del iste skupine družb kot zavezanec, vedel, da uporabljena potrdila niso bila primerna za uveljavljanje regionalne kumulacije, da izdelki, na katere so se nanašala potrdila o poreklu „obrazec A“, ki so jih izdali salvadorski organi, niso izpolnjevali pogojev, da bi se Salvador zanje štel kot preferencialno poreklo, in da za izdelke ni bilo mogoče uporabiti preferencialne tarifne obravnave, določene z ureditvijo Unije.

60 Komisija je s takimi ugotovitvami izrazila dvom o tem, da je zavezanec spoštoval ureditev v zvezi s carinsko deklaracijo. Napačna uporaba pravil glede porekla v Unijo uvoženih izdelkov, da bi se uporabila preferencialna tarifa, vpliva na carinsko deklaracijo teh izdelkov, saj se za te neupravičeno uporabi sistem, do katerega uporabe ne morejo biti upravičeni.

61 Člen 84 Uredbe št. 2454/93 tako določa, da se potrdilo o poreklu predloži carinskim organom držav članic, v katerih se opravi uvoz, v skladu s postopki iz člena 62 CZS. Ta člen pa se nanaša na pisno carinsko deklaracijo. Določa, da je treba deklaracijo izdelati na uradnem obrazcu, predvidenem v ta namen, ki mora biti podpisan in vsebovati vse navedbe, ki so potrebne za uporabo določb o carinskem postopku, za katerega je blago deklarirano, pri čemer je treba deklaraciji priložiti vse dokumente, ki so potrebni zaradi uporabe določb o navedenem carinskem postopku. Uvoznik mora, da bi se uporabila preferencialna tarifna obravnava zaradi porekla uvoženih izdelkov, na podlagi člena 62 CZS v povezavi s členom 84 Uredbe št. 2454/93 k svoji carinski deklaraciji priložiti pravilno potrdilo o poreklu „obrazec A“.

62 Kršitev pravil v zvezi s poreklom uvoženih izdelkov zato pomeni kršitev ureditve v zvezi s carinsko deklaracijo.

63 Zato je treba trditev Kraljevine Španije, da naj navedba nespoštovanja pravil o poreklu v obvestilu o ugovorih ne bi zadostovala, ker gre za pogoj, ki je odločilen za začetek postopka odpusta uvoznih dajatev, zavrniti, saj je, čeprav je to, da salvadorski organi niso pravilno izdali potrdil o poreklu, dejansko razlog, iz katerega so španski carinski organi na podlagi poročila urada OLAF začeli postopek naknadne izterjave, iz tega razvidno tudi, da zavezanec ni spoštoval ureditve v zvezi s poreklom izdelkov in ureditve v zvezi s carinsko deklaracijo.

64 Poleg tega je treba ugotoviti, da je Komisija sicer omenila dokumente, ki so lahko priloženi k obvestilu o ugovorih in s katerimi je utemeljila navedene ugovore, vendar Kraljevina Španija Komisiji ne očita, da ni posredovala dokumentov, ki bi bili potrebni za zagotovitev pravice zavezanca do obrambe. Kraljevina Španija poleg tega v repliki ugotavlja samo, da lahko Komisija svoje ugovore utemelji z dokumenti, ki jih priloži k obvestilu o ugovorih, da pa navedenih ugovorov ne more obrazložiti zgolj s temi dokumenti.

65 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba prvi tožbeni razlog vsekakor zavrniti kot neutemeljen.

Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 220(2)(b) CZS

66 Kraljevina Španija zatrjuje, da zavezanec napake ni mogel razumno ugotoviti, in, podredno, da je zavezanec na eni strani dokazal skrbnost in na drugi spoštoval določbe v zvezi s carinsko vrednostjo. Kraljevina Španija trditve v utemeljitev drugega tožbenega razloga sicer navaja v treh delih, ki ustrezajo pogojem iz člena 220(2)(b) CZS za neizvedbo naknadne izterjave, vendar želi izpodbijati tudi kumulativnost teh treh pogojev.

67 Najprej je treba odločiti o dopustnosti enega od očitkov, navedenega v repliki.

Dopustnost očitka v zvezi s starejšo zahtevo za odpust uvoznih dajatev, ki jo je vložil zavezanec

68 Kraljevina Španija v repliki zatrjuje, da bi bilo treba, ker se zdi, da Komisija postavlja vprašanja v zvezi s spisom REM 01/11, odpust, ki je predmet tega spisa, šteti za odobren v delu, v katerem pogoji za vrnitev dokumentacije iz člena 871(6), prva in peta alinea, Uredbe št. 2454/93 niso bili izpolnjeni. Odpust naj bi bil pridobljen pred izpodbijanim sklepom zaradi izteka zakonskih rokov, pri čemer naj iz nobenega dokumenta iz tega spisa ne bi bila razvidna sprememba dejstev oziroma pravne presoje ali obstoj neskladnosti glede predstavitve dejstev.

69 Komisija v dupliki meni, da je treba trditev v zvezi z drugim spisom glede odpusta dajatev razglasiti za nedopustno, ker gre za prepozno navedeno trditev.

70 Kraljevina Španija je na obravnavi v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča v zvezi s trditvami glede spisa REM 01/11, navedenimi v repliki, pojasnila, da ni šlo za nov tožbeni razlog, temveč da je le odgovorila na trditve Komisije.

71 Vsekakor je iz določb člena 76(d) v povezavi s členom 84(1) Poslovnika Splošnega sodišča razvidno, da mora začetna vloga vsebovati predmet spora in povzetek navedenih razlogov ter da navajanje novih razlogov ali trditev med postopkom ni dovoljeno, razen če ti izhajajo iz pravnih in dejanskih okoliščin, ki so se razkrile med postopkom (glej v tem smislu sodbo z dne 15. julija 2015, Dennekamp/Parlament, T-115/13, EU:T:2015:497, točka 80).

72 Čeprav bi se štelo, da je Kraljevina Španija to, da je v repliki zatrjevala, da bi bilo treba v obravnavanem primeru odpustiti uvozne dajatve zaradi izteka zakonskih rokov, v katerih bi lahko Komisija v zvezi z zahtevo za odpust, ki jo je zavezanec vložil 1. julija 2011, sprejela sklep, storila v odgovor na nekatere trditve Komisije, pa gre kljub temu za očitek, ki ni bil naveden v tožbi, čeprav temelji na pravnih in dejanskih okoliščinah, ki jih je Kraljevina Španija že poznala ob vložitvi navedene tožbe, saj ni sporno, da so to zahtevo in umik zahteve za odpust dajatev, ki ga je podal zavezanec, Komisiji posredovali španski organi, niti da so bili seznanjeni s tem, da je Komisija štela, da se ta postopek nikoli ni začel.

73 Zato je treba ugotoviti, da ta očitek, ki je bil prvič naveden v repliki in torej vložen prepozno, ni dopusten.

Kumulativnost pogojev, določenih s členom 220(2)(b) CZS

74 Kraljevina Španija z očitkom v zvezi z neugotovljivostjo napake zatrjuje, da so bili v skladu s členom 220(2)(b) CZS organi izvozne države odgovorni za napake, storjene pri izdaji potrdil o poreklu, in za preverjanje pogojev za uporabo preferencialnih režimov, kadar je do napake prišlo na podlagi pravilnih dejstev, ki jih je predložil izvoznik, ali nepravilnih, če so navedeni organi takrat vedeli ali bi morali vedeti, da potrdilo ni pravilno. Glede na ugotovitev iz izpodbijanega sklepa o obstoju napake salvadorskih organov in glede na zahteve za dodatne podatke, poslane španskim organom, meni, da izvoznik ni nepravilno predstavil dejstev in da ni povzročil napake navedenih organov, saj je predložil vse podatke, ki jih je imel na voljo, zlasti dokaze o poreklu surovine in sezname članov posadk ladij. Zato naj bi bilo treba za napako priznati, da je ni bilo mogoče razumno ugotoviti.

75 Kraljevina Španija v bistvu meni, da bi bilo treba, kadar do napake, ki so jo storili carinski organi izvozne države, ni prišlo zaradi napačnih dejstev, ki jih je predložil izvoznik, ali tudi če je bilo tako, pa so organi vedeli ali bi morali vedeti, da predložena potrdila niso bila pravilna, priznati, da izvajalec ni mogel ugotoviti storjene napake, saj so izpolnjeni pogoji glede napake. Opira se tudi na določbe glede blaga, za katero se prizna preferencialni status, vsebovane v členu 220(2)(b) CZS, kakor je bil spremenjen z Uredbo (ES) št. 2700/2000 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. novembra 2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 10, str. 239), ki jih opredeljuje kot posebna pravila, ki se uporabijo v okviru preferencialnih režimov, v skladu s katerimi ugotovitev obstoja napake, ki je bila storjena na podlagi pravilnih podatkov izvoznika, pomeni, da navedene napake ni mogoče razumno ugotoviti.

76 Kraljevina Španija iz teh trditev sklepa, da sklicevanje na pogoje glede dobre vere in glede ureditve v zvezi s carinsko deklaracijo ni bilo zakonito, ker Komisija v izpodbijanem sklepu ni ugotovila, da bi do napake prišlo zaradi napačnih dejstev, ki jih je predložil izvoznik, ali da bi salvadorski organi vedeli ali morali vedeti, da predložena potrdila niso bila pravilna.

77 Komisija meni, da je očitek Kraljevine Španije brezpredmeten, ker to, da je eden od treh pogojev za odpust dajatev izpolnjen, ne pomeni, da sta izpolnjena tudi preostala pogoja. Komisija je pred Splošnim sodiščem prav tako podrobno odgovorila na vprašanje, ali je bilo mogoče napako, ki so jo storili salvadorski organi, razumno ugotoviti glede na vrsto napake, ki so jo storili ti organi.

78 Za odgovor na očitek Kraljevine Španije je treba na eni strani ugotoviti, ali neugotovljivost napake organov izvozne države, ki se nanaša na potrdila o poreklu, na podlagi člena 220(2)(b), drugi odstavek, CZS samodejno izhaja iz okoliščin, v katerih je bila napaka storjena, in na drugi, če je treba šteti, da zavezanec navedene napake ni mogel ugotoviti, ali je treba zato preostale pogoje za uporabo tega člena šteti za izpolnjene.

Neugotovljivost napake

79 Sodišče je presodilo, da je cilj naknadnega preverjanja ugotoviti, ali je na prej izdanih potrdilih o poreklu „obrazec A“ ali EUR.1 navedeno pravo poreklo blaga (glej v tem smislu glede potrdil EUR.1 sodbi z dne 9. marca 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, točka 32, in z dne 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, točka 43, ter glede potrdil o poreklu „obrazec A“ sodbo z dne 8. novembra 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, točka 17).

80 Če pa porekla blaga, ki je navedeno na potrdilu o poreklu „obrazec A“ ali EUR.1, z naknadnim preverjanjem ni mogoče potrditi, je treba sklepati, da je poreklo tega blaga neznano in da sta tako bila potrdilo o poreklu in preferencialna tarifa zmotno priznana (glej v tem smislu sodbe z dne 9. marca 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, točka 34; z dne 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, točka 44, in z dne 8. novembra 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, točka 18).

81 Tako je treba to izdajo, kadar so organi izvozne države izdali nepravilna potrdila o poreklu „obrazec A“ ali EUR.1, v skladu z navedenim členom 220(2)(b), drugi in tretji odstavek, CZS šteti za napako navedenih organov, razen če se izkaže, da so bila potrdila izdana na podlagi nepravilnih dejstev, ki jih je predložil izvoznik. Če so bila navedena potrdila izdana na podlagi lažnih izjav izvoznika, se morajo uvozne dajatve izterjati naknadno, razen če je očitno, da so organi, ki so taka potrdila izdali, vedeli ali bi morali vedeti, da blago ni ustrezalo pogojem, ki so določeni za upravičenost do preferencialne obravnave (glej v tem smislu sodbi z dne 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, točka 48, in z dne 8. novembra 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, točka 19).

82 Glede na te preudarke je treba ugotoviti, ali bi zavezanec lahko ugotovil napake, ki so jih storili salvadorski organi.

83 Kraljevina Španija ob sklicevanju na člen 220(2)(b), drugi odstavek, CZS, kakor je bil spremenjen z Uredbo št. 2700/2000, meni, da Komisija priznava obstoj napake pristojnih organov, zato to, da napake ni bilo mogoče ugotoviti, izhaja neposredno iz te določbe.

84 Komisija se je omejila na podrobno ugotovitev v dupliki, da morajo biti, zato da je mogoče odločiti, da se ne opravi naknadna izterjava uvoznih dajatev, pogoji iz člena 220(2)(b), prvi odstavek, CZS kumulativno izpolnjeni, pri čemer je treba upoštevati načelo varstva legitimnih pričakovanj in načelo ozke razlage izjeme od splošne ureditve plačila carinskega dolga.

85 Splošno sodišče pa mora zaradi trditev Kraljevine Španije ugotoviti, katere določbe člena 220(2)(b) CZS se uporabijo v obravnavanem primeru, in pogoje iz teh določb, ki morajo biti izpolnjeni, da se ugodi zahtevi za neizterjavo.

86 Člen 220(2)(b), drugi odstavek, CZS določa, da napake ni bilo mogoče razumno ugotoviti v smislu prvega odstavka, kadar organi tretje države izdajo nepravilno potrdilo v okviru ureditve, v skladu s katero se preferencialni status blaga ugotovi na podlagi sistema upravnega sodelovanja, v katerega so vključeni ti organi. Vendar pa člen 220(2)(b), tretji odstavek, CZS določa, da izdaja nepravilnega potrdila kljub temu ne pomeni napake, če so bila podlaga za potrdilo nepravilna dejstva, ki jih je predložil izvoznik, razen če je očitno, da so organi, ki so ga izdali, vedeli ali bi morali vedeti, da blago ni ustrezalo pogojem, ki so določeni za upravičenost do preferencialne obravnave.

87 Najprej je treba torej iz izpodbijanega sklepa ugotoviti okoliščine, v katerih so salvadorski organi storili napako, da se lahko nato ugotovijo posledice take napake za uporabo člena 220(2)(b), drugi in tretji odstavek, CZS.

88 Prvič, spomniti je treba, da je Komisija ugotovila, da je bila za uporabo sheme GSP iz Salvadorja uvožena znatna količina tuna na podlagi potrdil „obrazec A“, ki niso bila izdana zakonito, pri čemer so bile vse nepravilnosti navedenih potrdil kršitve pravil o poreklu, zlasti z nepravilno uporabo potrdil EUR.1 (točke od 6 do 9 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Komisija je iz tega sklepala, da se za zadevne uvoze tuna ne bi smela uporabiti preferencialna stopnja carine, določena s shemo GSP (točka 10 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

89 Komisija je v točki 28 obrazložitve izpodbijanega sklepa presodila, da so ob upoštevanju okoliščin obravnavanega primera salvadorski organi storili napako, ker niso pravilno izdali potrdila o poreklu „obrazec A“, pri čemer niso spoštovali upoštevnih členov Uredbe št. 2454/93.

90 Komisija je, potem ko je ugotovila, da pri posredovanju primerkov žigov salvadorskim organom ni storila nobene napake (točke od 30 do 32 obrazložitve izpodbijanega sklepa), preučila, ali bi lahko zavezanec razumno ugotovil napako, ki so jo storili ti organi (točke 29 in od 33 do 39 obrazložitve izpodbijanega sklepa), in nato, ali je zavezanec ravnal v dobri veri (točke od 40 do 47 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

91 Poudariti je treba, da Komisija v nasprotju s tem, kar je bilo določeno v členu 220(2)(b), tretji odstavek, CZS, v izpodbijanem sklepu ni nikakor ugotovila, da so bila podlaga za izdajo nepravilnih potrdil nepravilna dejstva, ki jih je predložil izvoznik, niti *a fortiori*, da so salvadorski organi vedeli ali bi morali vedeti, da blago ni ustrezalo pogojem, ki so določeni za upravičenost do preferencialne tarifne obravnave.

92 Drugič, zato je treba ugotoviti, ali bi se lahko za zavezanca uporabilo pravilo iz člena 220(2)(b), drugi odstavek, CZS, iz katerega izhaja, da se za napako domneva, da je ni bilo mogoče razumno ugotoviti v smislu prvega odstavka, kadar organi tretje države izdajo nepravilno potrdilo v okviru ureditve, v skladu s katero se preferencialni status blaga ugotovi na podlagi sistema upravnega sodelovanja, v katerega so vključeni ti organi. To pravilo se tako povezuje s členom 220(2)(b), prvi odstavek, CZS, in določa, da v posebnem primeru izdaje nepravilnega potrdila o poreklu obstaja pravna domneva, da napake ni bilo mogoče ugotoviti.

93 Najprej, iz točk od 7 do 9 in od 35 do 38 obrazložitve izpodbijanega sklepa je razvidno, da se nepravilnosti, ki jih je odkrila Komisija glede izdaje potrdil o poreklu „obrazec A“, nanašajo na pravila o poreklu blaga, ki je bilo uvoženo v Unijo.

94 Dalje, izdaja nepravilnih potrdil o poreklu „obrazec A“, je bila opravljena ob uporabi sheme GSP, ki je bila v času dejanskega stanja na eni strani določena z Uredbo Sveta (ES) št. 980/2005 z dne 27. junija 2005 o uporabi sheme splošnih tarifnih preferencialov (UL 2005, L 169, str. 1) in na drugi z Uredbo Sveta (ES) št. 732/2008 z dne 22. julija 2008 o uporabi sheme splošnih tarifnih preferencialov v obdobju od 1. januarja 2009 do 31. decembra 2011 in spremembah uredb (ES) št. 552/97, (ES) št. 1933/2006 in uredb Komisije (ES) št. 1100/2006 in (ES) št. 964/2007 (UL 2008, L 211, str. 1).

95 Iz člena 5(2) Uredbe št. 980/2005 in člena 5(2) Uredbe št. 732/2008 izhaja, da so za namene režimov iz člena 1(2) obeh uredb, to je režimov, na podlagi katerih se uporabljajo tarifni preferenciali, pravila o metodah upravnega sodelovanja določena z Uredbo št. 2454/93.

96 Člen 81 Uredbe št. 2454/93, kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 883/2005 z dne 10. junija 2005 o spremembi Uredbe št. 2454/93 (UL 2005, L 148, str. 1), ki se uporabi glede na dejansko stanje v obravnavanem primeru, določa, da so praviloma izdelki s poreklom ob uvozu v Unijo upravičeni do tarifnih preferencialov v skladu s to uredbo, če so bili v njo prepeljani neposredno, ob predložitvi potrdila o poreklu „obrazec A“, ki ga izdajo carinski organi ali drugi pristojni državni organi države upravičenke do preferencialne obravnave. Člen 83 iste uredbe določa, da so državni organi izvozne države, ker potrdilo o poreklu „obrazec A“, pomeni dokumentarno dokazilo za uporabo določb o tarifnih preferencialih, na katere se nanaša ta uredba, odgovorni, da sprejmejo vse ukrepe, ki so potrebni za preverjanje porekla izdelkov in preglede drugih navedb v potrdilu.

97 Členi od 93 do 95 Uredbe št. 2454/93 se nanašajo na metode upravnega sodelovanja med državami upravičenkami do sheme GSP in Komisijo, med katerimi je naknadni nadzor nad potrdili o poreklu „obrazec A“, ki se opravi, kadar carinski organi Unije upravičeno dvomijo o njihovi pristnosti, statusu porekla teh izdelkov ali izpolnitvi drugih zahtev oddelka te uredbe o shemi GSP, pri čemer morajo organi države izvoza to preverjanje opraviti in sporočiti izide carinskim organom Unije v šestih mesecih (člen 94(1) in (3) Uredbe št. 2454/93). Poleg tega člen 94(6) Uredbe št. 2454/93 določa, da če postopek poznejšega preverjanja ali katera koli druga razpoložljiva informacija kaže na to, da so določbe oddelka o shemi GSP kršene, mora izvozna država upravičenka, na lastno pobudo ali na zahtevo Unije, opraviti potrebne poizvedbe ali zagotoviti izvedbo takšnih poizvedb zaradi nujnosti ugotovitve in preprečitve takšnih kršitev, pri čemer lahko Unija v ta namen sodeluje v teh poizvedbah. Nazadnje, člen 94(7) Uredbe št. 2454/93 določa, da državni organi izvozne države najmanj tri leta hranijo kopije potrdil o poreklu „obrazec A“.

98 Tako iz povezanih določb uredb št. 980/2005 in št. 732/2008 na eni strani in Uredbe št. 2454/93, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 883/2005, na drugi izhaja, da je bil preferencialni status zadevnih izdelkov ugotovljen na podlagi upravnega sodelovanja, v katero so vključeni organi tretje države, namreč Salvadorja.

99 Zato je napaka, ki so jo storili salvadorski organi pri izdaji potrdil o poreklu „obrazec A“, na podlagi člena 220(2)(b), drugi odstavek, CZS pomenila napako, za katero velja domneva, da je ni bilo mogoče razumno ugotoviti v smislu prvega odstavka te določbe.

100 V teh okoliščinah je treba nadaljevati presojo, da se ugotovi, ali morajo biti v obravnavanem primeru izpolnjeni preostali pogoji za uporabo člena 220(2)(b) CZS, ali pa, kot to zatrjuje Kraljevina Španija, to ni potrebno, ker Komisija v izpodbijanem sklepu ni ugotovila, da bi do napake prišlo zaradi nepravilnih dejstev, ki jih je predložil izvoznik, ali da bi salvadorski organi vedeli ali morali vedeti, da predložena potrdila niso bila pravilna.

Obveznost izpolnitve preostalih pogojev za uporabo člena 220(2)(b) CZS

101 Po mnenju Kraljevine Španije sklicevanja Komisije na pogoja glede dobre vere in ureditve v zvezi s carinsko deklaracijo niso zakonita, ker v izpodbijanem sklepu ni ugotovila, da je do napake, ki so jo storili salvadorski organi, prišlo zaradi nepravilnih dejstev, ki jih je predložil izvoznik.

102 Komisija v bistvu meni, da morajo biti trije pogoji za uporabo člena 220(2)(b), prvi odstavek, CZS izpolnjeni, da se carinski dolg naknadno ne izterja, in da je upravičeno preučila, ali je bil zavezanec v dobri veri in ali je spoštoval ureditev v zvezi s carinsko deklaracijo. Komisija poleg tega v zvezi

s pogojem dobre vere meni, da se za položaj zavezanca uporablja člen 220(2)(b), četrti odstavek, CZS, ki je bil uveden z Uredbo št. 2700/2000 in ki nasprotuje temu, da bi se lahko zavezanec, ki ni ravnal skrbno, skliceval na dobro vero.

103 Za odgovor na trditve Kraljevine Španije je treba natančno ugotoviti, ali je bila z Uredbo št. 2700/2000 uvedena posebna ureditev glede zahtev za neizvedbo naknadne izterjave, kadar se uporabi preferencialni status uvoženega blaga.

104 Že iz točk od 92 do 99 zgoraj pa je razvidno, da v skladu s členom 220(2)(b), drugi odstavek, CZS, kadar se preferencialni status blaga ugotovi na podlagi sistema upravnega sodelovanja, v katerega so vključeni organi tretje države, to, da ti organi izdajo nepravilno potrdilo, pomeni napako, za katero velja domneva, da je ni bilo mogoče razumno ugotoviti v smislu prvega odstavka, s čimer tako pravilo pomeni izjemo, saj kot osnovno podlago za presojo določa pravno domnevo, ki jo je treba upoštevati pri presoji zadevnih kumulativnih pogojev (glej točko 47 zgoraj).

105 Poleg tega je treba ugotoviti, da je bil z Uredbo št. 2700/2000, na katero se sklicuje zlasti Kraljevina Španija glede mnenja, da je bila z njo uvedena posebna ureditev za naknadno vknjižbo uvoznih dajatev v okviru preferencialnih režimov, dopolnjen člen 220(2)(b) CZS, tako da so bili prvemu odstavku dodani štirje drugi odstavki, ki se vsi nanašajo na preferencialni režim (glej v tem smislu sodbo z dne 9. marca 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, točki 3 in 4). Poleg tega se s tem novim besedilom izboljšuje varstvo pričakovanj zadevnega gospodarskega subjekta v primeru napak carinskih organov v zvezi s preferencialnim režimom za blago s poreklom iz tretje države (sodba z dne 9. marca 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, točka 25), tako da se dodaja pojasnilo glede posebnega primera preferencialne obravnave blaga s poreklom iz tretje države (glej v tem smislu sklepne predloge generalne pravobranilke J. Kokott v zadevi Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2005:527, točka 29).

106 Iz teh uvodnih ugotovitev torej izhaja, da se s členom 220(2)(b), drugi in peti odstavek, CZS uvajajo posebna pravila, v skladu s katerimi se dolgovane uvozne dajatve naknadno ne vknjižijo, kadar se preferencialni status blaga ugotovi na podlagi sistema upravnega sodelovanja, v katerega so vključeni organi tretje države. V nasprotju s tem, kar zatrjuje Komisija, je treba preizkus zahteve za neizvedbo naknadne izterjave uvoznih dajatev opraviti ob upoštevanju člena 220(2)(b), drugi in peti odstavek, CZS.

107 Vendar pa je treba preizkus zahteve za neizvedbo naknadne izterjave uvoznih dajatev opraviti prav tako ob upoštevanju določb člena 220(2)(b), prvi odstavek, CZS in torej kumulativnih pogojev, ki jih vsebuje in ki morajo biti izpolnjeni poleg pogoja glede razumne ugotovljivosti napake, ki so jo storili pristojni organi (glej točke od 92 do 99 zgoraj), namreč da je zavezanec v dobri veri in da je upošteval vse določbe veljavnih predpisov (glej v tem smislu sklep z dne 1. oktobra 2009, Agrar-Invest-Tatschl/Komisija, C-552/08 P, EU:C:2009:605, točke 52, 55 in 56, in sodbo z dne 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, točka 47).

108 Prvič, iz člena 220(2)(b), četrti odstavek, CZS v zvezi s pogojem glede dobre vere zavezanca izhaja, da se lahko zavezanec sklicuje na dobro vero, če lahko dokaže, da je ob zadevnih trgovinskih operacijah poskrbel, da so bili vsi pogoji za preferencialno obravnavo izpolnjeni (sodba z dne 16. decembra 2010, HIT Trading in Berkman Forwarding/Komisija, T-191/09, neobjavljena, EU:T:2010:535, točka 53).

109 Kraljevina Španija zato napačno zatrjuje, da se je Komisija nezakonito sklicevala na pogoj glede dobre vere, preden je odločila, ali je bilo treba opraviti naknadno izterjavo dolgovanih uvoznih dajatev na podlagi člena 220(2)(b) CZS, kakor je bil spremenjen z Uredbo št. 2700/2000.

110 Zato je treba opozoriti, da sta pogoj glede dobre vere gospodarskega subjekta in pogoj glede nepoznavanja napake, ki so jo storili carinski organi, do neke mere povezana. Da bi se odgovorilo na to, ali je gospodarski subjekt ravnal v dobri veri, je treba med drugim ugotoviti, ali ni mogel razumno

ugotoviti napake, ki so jo storili pristojni organi (glej po analogiji sodbe z dne 14. maja 1996, Faroea Seafood in drugi, C-153/94 in C-204/94, EU:C:1996:198, točke 83 in od 98 do 102; z dne 18. oktobra 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, točka 30, in z dne 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, točka 47).

111 Na tem mestu je treba preučiti, kako je treba pogoj glede dobre vere izvajalca razlagati pri uporabi člena 220(2)(b), prvi do četrti odstavek, CZS v pravnem okviru, ki izhaja iz sprejetja Uredbe št. 2700/2000, to je na področju preferencialnih režimov. Upoštevati je treba pojasnila, ki lahko izhajajo iz ciljev navedene uredbe, postopka, v katerem je bila sprejeta, in sodne prakse.

112 Na prvem mestu, glede ciljev Uredbe št. 2700/2000 je v njeni uvodni izjavi 11 navedeno, da je treba za preferencialne režime opredeliti pojma zmote carinskih organov in dobre vere zavezanca. Po obravnavi vprašanja napake organov tretje države je v nadaljevanju na splošno navedeno, da se lahko zavezanec sklicuje na dobro vero, če lahko dokaže, da je ukrepal z dolžno pozornostjo, razen če je bilo v *Uradnem listu Evropske unije* objavljeno obvestilo, da je dvom utemeljen. To uvodno izjavo je treba razlagati tako, da pomeni indic za to, da je treba preveriti dobro vero zavezanca, kadar je napaka, ki so jo storili organi tretje države, privedla do izdaje nepravilnega potrdila, ne glede na izvor napake bodisi da gre za napako teh organov bodisi da je do nje prišlo zaradi nepravilnih dejstev, ki jih je predložil izvoznik.

113 Na drugem mestu, glede postopka sprejetja Uredbe št. 2700/2000 je treba poudariti, prvič, da sprememba člena 220(2)(b) CZS ni bila predvidena v predlogu Uredbe (ES) Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Uredbe št. 2913/92 (UL 1998, C 228, str. 8).

114 Po mnenju Evropskega parlamenta v prvi obravnavi, s katerim je bilo predlagano, da se členu 220(2)(b) CZS dodata drugi in tretji odstavek, je Komisija predstavila spremenjeni predlog Uredbe (ES) Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Uredbe št. 2913/92 (UL 2000, C 248, str. 1).

115 Poleg tega je iz zapisnika 2248. seje Sveta Evropske unije „Notranji trg“ 16. marca 2000 v Bruslju (Belgija), na kateri je bilo doseženo politično soglasje o predlogu spremembe CZS, razvidno, da se je s tem predlogom nameravalo natančno opredeliti pojma „upravne napake“ in „dobra vera uvoznika“ v zvezi s transakcijami, ki zajemajo blago, za katero se prizna preferencialna obravnava na podlagi nepravilnih potrdil, ki so jih izdali organi tretjih držav.

116 V Skupnem stališču (ES) št. 31/2000 z dne 25. maja 2000, ki ga je sprejel Svet v skladu s postopkom iz člena 251 ES z namenom sprejetja Uredbe Sveta (ES) o spremembi CZS (UL 2000, C 208, str. 1), so uvodne izjave in določbe, ki so bile dokončno sprejete v obliki Uredbe št. 2700/2000.

117 Drugič, v sporočilu za javnost IP/2000/1123, izdanem 5. oktobra 2000, je komisar za notranji trg navedel, da se z zadevno spremembo uvaja nova opredelitev varstva dobre vere izvajalcev, ki so uvozili blago po preferencialnih režimih, kadar se je ugotovilo, da potrdila o poreklu niso bila pravilna, in da bodo uvozniki tako vedeli, da ne bodo samodejno deležni odpusta, če so izvozniki iz tretje države na primer predložili nepravilna potrdila o poreklu.

118 Zato je iz postopka sprejetja Uredbe št. 2700/2000 jasno razvidno, da se člen 220(2)(b), četrti odstavek, CZS, ki se nanaša na dobro vero zavezanca, uporabi, kadar so organi tretje države izdali nepravilna potrdila, ki so omogočila upravičenost do preferencialnega režima, kar je potrjeno z ugotovitvijo iz zadnjega dela točke 112 zgoraj.

119 Tretjič, poudariti je treba, da je Sodišče odločilo, da iz uvodne izjave 11 Uredbe št. 2700/2000 izhaja, da je bil namen spremembe člena 220(2)(b) CZS, da se za posebni primer preferencialnih režimov opredelita pojma „napaka carinskih organov“ in „dobra vera zavezanca“ ter da je tako namen navedenega člena, da se brez vsebinske spremembe pojasnita zgoraj navedena pojma, ki sta že bila vsebovana v prvotni različici navedenega člena 220 in ki sta bila že takrat pojasnjena s sodno prakso

(glej sodbo z dne 9. marca 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, točka 22 in navedena sodna praksa). Sodišče Unije je zato ugotovilo, da je člen 220(2)(b) CZS v bistvu razlagalen (sodba z dne 9. marca 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, točka 23).

120 Sodišče je tako prevzelo utemeljitev generalne pravobranilke J. Kokott v sklepnih predlogih v zadevi Beemsterboer Coldstore Services (C-293/04, EU:C:2005:527, točki 29 in 32), v skladu s katero namen novega besedila člena 220(2)(b) CZS na eni strani ni bil vnos spremembe, temveč le pojasnitev posebnega primera preferencialne obravnave blaga s poreklom iz tretjih držav, saj je zakonodajalec Unije v tem okviru presodil, da je bilo treba natančneje opredeliti pojma „napaka carinskih organov“ in „dobra vera zavezanca“, in da je bil na drugi namen novega besedila uzakonitev in pojasnitev dotedanjega pravnega stanja, ravno za poseben primer napak carinskih organov v zvezi s preferencialnim statusom blaga s poreklom iz tretje države.

121 V teh okoliščinah se starejša sodna praksa glede naknadne izterjave uvoznih dajatev še naprej uporablja. Kot pa je bilo poudarjeno zgoraj v točki 110, iz tega izhaja, da sta pogoj glede dobre vere gospodarskega subjekta in pogoj glede nepoznavanja napake, ki so jo storili carinski organi, do neke mere povezana, saj je treba za odgovor na to, ali je gospodarski subjekt ravnal v dobri veri, med drugim ugotoviti, ali ni mogel razumno ugotoviti napake, ki so jo storili pristojni organi.

122 Zato je treba ne glede na okoliščino, da iz člena 220(2)(b), drugi odstavek, CZS izhaja, da je napaka, ki so jo storili organi tretje države z izdajo nepravilnega potrdila, napaka, za katero velja domneva, da je ni bilo mogoče razumno ugotoviti v smislu prvega odstavka (glej točko 99 zgoraj), upoštevati tudi to, da sta pogoj glede dobre vere izvajalca in pogoj glede nepoznavanja napake, ki so jo storili carinski organi, do neke mere povezana (glej točko 121 zgoraj), zaradi česar ju je treba vsekakor preučiti glede na konkretne okoliščine obravnavanega primera z vidika pravne domneve iz drugega odstavka zadevne določbe.

123 S tako razlago se tudi ohranja polni učinek člena 220(2)(b), četrti odstavek, CZS, saj se je mogoče na dobro vero zavezanca sklicevati pod pogoji iz te določbe, Komisija pa jo lahko preveri v vsakem primeru posebej in ob upoštevanju vseh dejanskih okoliščin obravnavanega primera, in to tudi kadar za napako velja domneva, da je zavezanec ni mogel razumno ugotoviti.

124 Dalje, v zvezi s pogojem glede spoštovanja veljavne ureditve v zvezi s carinsko deklaracijo je treba ugotoviti, da v novih določbah, ki so bile v člen 220(2)(b) CZS vstavljene z Uredbo št. 2700/2000, ni sklicevanja na ta pogoj. Vendar pa je treba spomniti, da je treba preizkus zahteve za neizvedbo naknadne izterjave uvoznih dajatev opraviti prav tako ob upoštevanju določb člena 220(2)(b), prvi odstavek, CZS in torej kumulativnih pogojev, ki jih vsebuje in ki morajo biti izpolnjeni (glej točke od 92 do 99 zgoraj), namreč zlasti pogoja, da je zavezanec v dobri veri in da je upošteval vse določbe veljavnih predpisov (glej v tem smislu sklep z dne 1. oktobra 2009, Agrar-Invest-Tatschl/Komisija, C-552/08 P, EU:C:2009:605, točke 52, 55 in 56, in sodbo z dne 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, točka 47).

125 Zato se pogoj glede spoštovanja veljavne ureditve v zvezi s carinsko deklaracijo uporabi, kadar se postopek naknadne izterjave nanaša na preferencialni status blaga in so organi tretje države v zvezi s tem izdali nepravilno potrdilo.

Upoštevanje preostalih pogojev za uporabo člena 220(2)(b) CZS

126 Kot je razvidno iz točke 123 zgoraj, to, da je napaka, ki so jo storili organi tretje države napaka, za katero velja domneva, da je ni bilo mogoče razumno ugotoviti, nikakor ne nasprotuje temu, da Komisija ob upoštevanju vseh konkretnih okoliščin obravnavanega primera preuči, ali je zavezanec v skladu s sodno prakso iz točke 121 zgoraj v dobri veri.

127 Poleg tega mora Komisija preučiti tudi pogoj glede spoštovanja ureditve v zvezi s carinsko deklaracijo, zaradi česar je treba glede na trditve Kraljevine Španije ugotoviti, ali so bile v izpodbijanem sklepu v zvezi s tem storjene napake.

– Elementi v zvezi z dobro vero zavezanca

128 Najprej je treba ugotoviti, da je treba pri presoji, ali je bil zavezanec v obravnavanem primeru v dobri veri, upoštevati dva elementa, ki ju je Komisija poudarila v izpodbijanem sklepu.

129 Prvič, zavezanec je del skupine, katere dejavnosti se izvajajo po celem svetu na področju ribolova, priprave, izdelave, embaliranja in trženja živil, ki temeljijo na svežih, zamrznjenih ali konzerviranih ribah (točka 39 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

130 Drugič, izvoznik zadevnih izdelkov, ki je predložil podatke, na podlagi katerih so bila izdana potrdila o poreklu „obrazec A“, je družba, ki je del iste skupine kot zavezanec (točki 37 in 46 obrazložitve izpodbijanega sklepa), in ladji, na katerih je bila uporabljena dvojna zastava, sta v lasti navedene skupine (točka 43 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Po mnenju Komisije v teh okoliščinah ni mogoče priznati, da to, da zaradi uporabe člena 220(2)(b), drugi odstavek, CZS velja domneva, da napake ni bilo mogoče razumno ugotoviti, privede do priznanja dobre vere zavezanca.

131 V zvezi s tem natančneje iz sodne prakse izhaja, da mora biti napaka, ki so jo storili pristojni organi, taka, da je dolžnik v dobri veri ne more razumno ugotoviti kljub svojim poklicnim izkušnjam in skrbnosti, s katero je moral ravnati (glej v tem smislu sodbo z dne 14. novembra 2002, Ilumitrónica, C-251/00, EU:C:2002:655, točka 38).

132 Na prvem mestu, ugotoviti je treba, da Kraljevina Španija ne izpodbija elementov, ki jih je Komisija v izpodbijanem sklepu poudarila glede poklicnih izkušenj zavezanca (glej točko 129 zgoraj), temveč, nasprotno, priznava, da je Komisija v točki 39 obrazložitve izpodbijanega sklepa pravilno ugotovila, da je bil zavezanec zelo izkušen gospodarski subjekt, da pa zatrjuje tudi, da naj poklicne izkušnje zavezanca ne bi vnaprej pomenile nespoštovanja pogojev, določenih s členom 220(2)(b) CZS.

133 Zgolj zaradi poklicnih izkušenj sicer ni izključena dobra vera zavezanca ali neugotovljivost napake, kot to poudarja Kraljevina Španija. Vendar pa je treba poudariti, da se lahko od izkušenega gospodarskega subjekta pričakuje, da je bolj pozoren na upravne in dejanske elemente, katerih presoja spada v običajni okvir njegovih dejavnosti, zlasti tako da lahko lažje ugotovi vsakršno odstopanje od tistega, kar pomeni pravilno običajno prakso.

134 Na drugem mestu, v zvezi s skrbnostjo je treba opozoriti, da se mora gospodarski subjekt v dvomih pozanimati in poiskati vsa mogoča pojasnila, da ne bi kršil zadevnih določb (glej po analogiji sodbi z dne 11. novembra 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, točka 58, in z dne 13. septembra 2007, Common Market Fertilizers/Komisija, C-443/05 P, EU:C:2007:511, točka 191).

135 Iz izpodbijanega sklepa je razvidno, da je Komisija preučila pogoj skrbnosti gospodarskega subjekta glede na različne elemente, za katere je bilo poudarjeno, da so pomenili nespoštovanje pravil o poreklu.

136 Prvič, Komisija je v zvezi s pogojem glede sestave posadke ladij za ribolov menila, da zavezanec glede na naravo svoje dejavnosti in pripadnost skupini, ki deluje na več oceanih, zaradi česar zanjo veljajo različna pravila, s tem, da ni spoštoval pogojev za upravičenost do preferencialne tarifne obravnave, ki izhajajo iz določb uredb št. 980/2005 in št. 732/2008, ni ravnal skrbno.

137 Drugič, Komisija je ugotovila, da je izvoznik v nekaterih primerih predložil bodisi hkrati nepreferenčna potrdila o poreklu, ki sta jih izdali španska in francoska gospodarska zbornica, in potrdila EUR.1, ki jih niso izdali carinski organi Unije in ki so se nanašala na Sporazum AKP, bodisi hkrati potrdila EUR.1, ki so jih izdali sejšelski organi, in potrdila „obrazec A“, ki so jih izdali panamski organi. Menila je, da na podlagi teh dejstev zaradi neobstoja potrebne sledljivosti ni bilo mogoče ugotoviti porekla tuna, in ugotovila, da je zavezanec kršil določbe glede carinske deklaracije in upoštevna pravila o poreklu.

138 Tretjič, Komisija je ugotovila, da pojmi „dvojna registracija“, „registrska številka“ in „dvojna državna pripadnost“ niso dvoumni, temveč jasno opredeljeni s pravom Organizacije združenih narodov (OZN). Dodala je, da se s pravom Unije jasno zahteva, da mora biti ladja za ribolov, da se uporabi shema GSP, registrirana v eni državi in pluti pod zastavo ene države. Komisija pa je navedla, da sta bili zadevni ladji registrirani na Sejšelih in pluli pod zastavo te države pet let, hkrati pa registrirani v Salvadorju in pluli pod zastavo te države, pri čemer je zavezanec kljub temu izjavil, da so pogoji iz člena 68(2) Uredbe št. 2454/93 za uporabo sheme GSP izpolnjeni.

139 Četrtič, Komisija je poudarila, da je podatke, na podlagi katerih so salvadorski organi izdali potrdila o poreklu „obrazec A“, predložila hčerinska družba skupine zavezanca.

140 Komisija je iz tega sklepala, da zavezanec glede na dejstva, ki jih je poudarila, ni dokazal stopnje pozornosti, ki se zahteva od poklicnega izvajalca dejavnosti pri carinski obravnavi, potrebni za zadevne izdelke.

141 Na tretjem mestu, odgovoriti je treba na različne trditve, ki jih je navedla Kraljevina Španija za izpodbijanje pomanjkljive skrbnosti zavezanca.

142 Prvič in najprej, Kraljevina Španija zatrjuje, da naj bi bilo protislovno, da se v izpodbijanem sklepu navaja, da so salvadorski organi naredili napako, ne da bi izvoznik predložil nepravilna dejstva, in da zavezanec ni ravnal skrbno glede istih dejstev.

143 V zvezi s tem je treba sicer poudariti, da ni mogoče zanikati, da je pogoj glede neugotovljivosti napake, ki so jo storili pristojni organi, do neke mere povezan z vprašanjem dobre vere zavezanca, kot je to bilo ugotovljeno v sodni praksi. Vendar pa ni mogoče priznati, da bi to, da za napako velja domneva, da je ni bilo mogoče razumno ugotoviti, kar izhaja iz uporabe pravila iz člena 220(2)(b), drugi odstavek, CZS, ki je bil uveden z Uredbo št. 2700/2000, samodejno in nujno pomenilo, da je ugotovljena dobra vera zavezanca, in to ob upoštevanju okoliščin, ki so že bile poudarjene zgoraj v točkah od 128 do 130, še toliko manj v obravnavanem primeru. Kar zadeva protislovje, ki ga poudarja Kraljevina Španija, med ugotovitvijo storjene napake in tem, da izvoznik ni nepravilno predstavil dejstev, pa ni naveden noben argument v utemeljitev te trditve, katere logika tudi ne izhaja iz sodne prakse. Enako velja za morebitno protislovje med tem, da izvoznik ni nepravilno predstavil dejstev, in pomanjkljivo skrbnostjo zavezanca glede istih dejstev. Natančneje, ni mogoče domnevati, da bi dobra vera zavezanca izhajala neposredno iz ravnanja izvoznika, saj zavezanec zlasti ne more imeti koristi iz dejanj izvoznika v okoliščinah, v katerih na podlagi dejanskih elementov, ki jih je predložil izvoznik, zadevni pristojni organi tretje države ne morejo izdati potrdila o poreklu „obrazec A“. Tako je treba ugotoviti, da je treba zgoraj navedene trditve Kraljevine Španije presoditi glede na to, da nekatere napake, ki so jih storili salvadorski carinski organi, izhajajo iz upoštevanja prvotnih potrdil, za katere očitno ni mogoče šteti, da bi omogočala priznanje preferencialne obravnave, druge pa iz znatnih kršitev obveznosti glede posadke in glede zastave zadevnih ladij.

144 Trditev Kraljevine Španije je torej treba zavrniti.

145 Drugič, Kraljevina Španija na eni strani meni, da ne bi bilo sorazmerno zahtevati, da zavezanec pozna sestavo posadke vsake ladje ob različnih ulovih, ki naj bi bili izvedeni z ladjami, ki niso v lasti skupine Calvo, tako da ta ni mogla zahtevati podatkov v zvezi s sestavo posadke. Zatrjuje, da je zavezanec sprejel dodatne previdnostne ukrepe s tem, da je od svojih dobaviteljev zahteval potrdilo o lastništvu,

na katerem je bilo zagotovljeno spoštovanje pravila v zvezi s sestavo posadke. Na drugi strani ugotavlja, da je zapletenost ureditve v zvezi z ribiškimi izdelki na področju porekla eden od upoštevnih elementov pri presoji pogojev iz člena 220(2(b) CZS in da o njej v obravnavanem primeru ni dvoma.

146 V zvezi s prvo trditvijo, ki se nanaša na nesorazmernost zahteve glede tega, da bi zavezanec poznal sestavo posadk ladij, s katerimi se je lovil zadevni izdelek, je treba ugotoviti, da je Komisija v izpodbijanem sklepu tako zahtevo sicer naložila zavezancu, vendar jo je v dokumentih, predloženih Splošnemu sodišču, naložila tudi izvozniku. Vsekakor je treba ugotoviti, da se lahko ob upoštevanju pripadnosti zavezanca in izvoznika isti skupini pomanjkljiva skrbnost izvoznika pri nadzoru nad pogoji glede sestave posadke pripiše tudi zavezancu, zlasti zaradi možnosti pridobivanja informacij, ki so obstajale med podjetji iste skupine. Poleg tega je treba ugotoviti, da je Kraljevina Španija s tem, da je predložila potrdila o lastništvu ladij, iz katerih je razvidna sestava posadk in ki jih je skupina Calvo običajno dajala izpolniti lastnikom ladij, dejansko predložila jasen indic, da to, da se od izvoznika ali zavezanca zahteva poznavanje sestave posadke, očitno ni nesorazmerno, in da lahko gre, nasprotno, za sorazmerno običajno prakso v sektorju ribolovne dejavnosti, zlasti kadar se ulovi, ki se izvedejo s temi ladjami, nameravajo uvoziti v Unijo v okviru sheme GSP. V teh okoliščinah ni mogoče šteti kot izključeno, da bi lahko izvoznik ali zavezanec, ki želi uveljavljati shemo GSP, od dobaviteljev, tudi če so ti izven skupine Calvo, v okviru pogodbenih razmerij zahteval podatke o sestavi posadke, kljub trditvam Kraljevine Španije, da je bilo te podatke težko dobiti zlasti zaradi možnosti zamenjave posadke ob izvedbi vsakega ulova ali zaradi nestalne prisotnosti nekaterih oseb na krovu. Poleg tega v nasprotju s trditvami Kraljevine Španije spoštovanje ureditve glede varstva osebnih podatkov ne more nasprotovati takemu pristopu, saj obstaja več možnosti, s katerimi se dejansko omogoča, da se taki podatki zahtevajo in shranijo brez kršitve zgoraj navedene ureditve, in to tako, da se zlasti za ladje, ki so izven skupine izvoznika in zavezanca, od zadevnih oseb pridobijo potrebna soglasja v zvezi s tem. S sprejetjem trditve Kraljevine Španije v zvezi s tem bi se tudi izničila zahteva glede dokaza sestave posadk ladij ob ulovu, čeprav ni sporno, da je taka obveznost v skladu s takrat veljavnimi pravili v obravnavanem primeru obstajala.

147 Komisija v zvezi s sedmimi potrdili, ki jih je Kraljevina Španija predložila Splošnemu sodišču, poudarja, da se z njimi ne dokazuje, da bi bil spoštovan pogoj glede sestave posadke ladje, v skladu s katerim mora biti 75 % članov posadke državljanov držav članic Unije ali države upravičenke do preferencialne tarifne obravnave. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je, kot pravilno zatrjuje Komisija, iz teh potrdil razviden le odstotek članov posadke, ki so državljani držav članic Unije ali katere koli države upravičenke iz skupine II sheme GSP za namene kumulacije („porcentaje de nacionales de un Pais miembro de la UE o del grupo II de Paises SPG“), pri čemer se eno od teh potrdil nanaša na odstotek članov posadke, ki so državljani držav pogodbenic Sporazuma AKP. V teh okoliščinah pa je treba šteti, da z zadevnimi potrdili ob upoštevanju njihove nenatančnosti ni mogoče dokazati, da je bil izpolnjen pogoj glede sestave posadke.

148 Nazadnje, glede zapletenosti ureditve v zvezi z ribiškimi izdelki na področju porekla ni mogoče presoditi, da to velja za zadevno pravo v tej zadevi. Člen 68(1), točki (f) in (g), in (2), peta alinea, Uredbe št. 2454/93 v različici, ki je veljala v času dejanskega stanja, namreč določa, da se šteje, da so v celoti pridobljeni v državi upravičenki ali v Uniji izdelki morskega ribolova in drugi izdelki iz morja, pridobljeni z njenimi ladjami zunaj njenega teritorialnega morja ali izdelki, izdelani na njenih predelovalnih ladjah, pri čemer se pojma „njena plovila [ladje]“ in „njene predelovalne ladje“ uporabljata izključno za ladje in predelovalne ladje, katerih najmanj 75 % članov posadke je državljanov države upravičenke ali držav članic.

149 Za tako pravilo ni mogoče šteti, da je tako zapleteno, da bi bilo zelo izkušenemu gospodarskemu subjektu, kot je zavezanec ali izvoznik, pretirano težko, da se prepriča o njegovem spoštovanju. Trditev Kraljevine Španije glede številnosti sklepov, s katerimi naj bi Komisija zavrnila naknadno vknjižbo uvoznih dajatev v sektorju tunov, za katere se ne zatrjuje, da se je težavnost ureditve nanašala samo na vprašanje sestave posadke, je treba zato zavrniti, kot tudi trditev glede sprememb, ki so jih institucije Unije sprejele glede regulativnega okvira sheme GSP. Take okoliščine namreč ne

omogočajo ugotovitve, da naj bi bil pogoj glede sestave posadke zapleten. Poleg tega to, da je Komisija začela poenostavljati pravila glede porekla v preferencialnih režimih, kar je privedlo do odprave pogoja glede sestave posadke, ni nič več kot indic za to, da je ta institucija glede na preučitev učinkov zadevnih standardov želela boljšo zakonodajno prakso, ne da bi bilo mogoče iz tega sklepati, da bi bila ta pravila za poklicne izvajalce dejavnosti, ki so izkušeni na zadevnem področju, težko razumljiva. Kot pravilno poudarja Komisija, tudi ni dokazano, da se ugotovitve Kraljevine Španije glede zapletenosti zakonodaje nanašajo posebej na zadevni pogoj glede posadke. Prav tako to, da sta se urad OLAF in pravna služba Komisije v zvezi s tem posvetovala, ni odločilen dokaz za zapletenost zadevnega pravnega vprašanja. Poleg tega, kar zadeva razlago Sodišča glede pojma posadke v sodbi z dne 14. maja 1996, Faroe Seafood in drugi (C-153/94 in C-204/94, EU:C:1996:198, točka 47), omejitve tega pojma na stalno osebje ladje ni mogoče šteti za dodaten vir težavnosti pri tem, da se prepriča o spoštovanju pravila iz člena 68(1) in (2), peta alinea, Uredbe št. 2454/93, saj ta omejitev, nasprotno, privede do tega, da se je treba pozanimati le o članih posadke, ki imajo stalno vez z ladjo, s katero se izvajajo ulovi, za katere se uporabi shema GSP.

150 Trditve Kraljevine Španije v zvezi s tem je torej treba zavrniti.

151 Tretjič, Kraljevina Španija meni, da je izpodbijani sklep protisloven, ker se v njem navaja, da bi zavezanec zaradi svoje dejavnosti sicer moral vedeti, da pogoj glede sestave posadke ni bil spoštovan, da pa, kar zadeva ulove, katerih poreklo je bilo potrjeno s potrdili o poreklu „obrazec A“, ki jih je izdala Panama, ni mogel ugotoviti napake. Poleg tega naj bi Komisija odstopila od svoje prakse odločanja, v skladu s katero je vedno odobrila odpust carin izkušenim gospodarskim subjektom, ki so opravljali enako dejavnost kot zavezanec, kar naj bi bil v obravnavanem primeru upošteven element, tudi kadar so bili ti sklepi sprejeti za uporabo člena 239 CZS ali pravil sporazuma AKP.

152 V zvezi s protislovnostjo izpodbijanega sklepa je treba poudariti, da je razlog, iz katerega je Komisija štela, da je bilo treba položaj surovin, ki prihajajo iz Paname obravnavati drugače kot druge primere, jasno razviden iz točke 38 obrazložitve navedenega sklepa. Poreklo zadevne surovine je bilo upravičeno na podlagi potrdil o poreklu „obrazec A“, ki so jih izdali panamski organi, torej organi države, ki je v regionalni skupini II, in ne na podlagi drugačnih potrdil, ki bi jih izdali organi države, ki ni v tej regionalni skupini, kot je to bilo pri spornih uvozih. V teh okoliščinah je Komisija priznala, da je zavezanec lahko bil v nevednosti glede tega, ali so bila potrdila o poreklu „obrazec A“, ki so jih izdali salvadorski organi za sporne uvoze, ob upoštevanju enakih potrdil, ki so jih izdali panamski organi, pravilno izdana. V izpodbijanem sklepu torej ni protislovja.

153 Komisija v zvezi s predhodno prakso odločanja pravilno zatrjuje, da sta se odločbi REM 07/02 in REM 08/02 nanašali na položaje, v katerih se ni postavljalo vprašanje, ali je izvoznik prvotna potrdila o poreklu, ki niso primerna za namene sheme GSP, predložil v okoliščinah, v katerih bi, kot v obravnavanem primeru, carinski dolžniki imeli posebne poklicne izkušnje in v katerih bi bila dolžnik in izvoznik del iste skupine. Ti odločbi sta se namreč nanašali na vprašanja v zvezi s sestavo posadke in v drugem primeru tudi na vprašanja v zvezi s tem, kdo je bil lastnik zadevnih ladij. V zvezi s preostalimi odločbami, ki jih je predložila Kraljevina Španija, je treba ugotoviti, da se nobena od njih ne nanaša na položaj, v katerem sta zavezanec in izvoznik del iste skupine. Zato gre za odločbe, ki se nanašajo na dejanske položaje, ki so drugačni od dejanskega položaja v obravnavanem primeru. Z njimi torej ni mogoče utemeljiti prakse odločanja, ki bi lahko bila upoštevna za rešitev obravnavanega primera. Poleg tega ni v nobeni od navedenih odločb ugotovitve, da je bila zadevna ureditev zapletena in da je bil zaradi tega upravičen odpust uvoznih dajatev.

154 Trditve Kraljevine Španije v zvezi s tem je torej treba zavrniti.

155 Četrtič, Kraljevina Španija opozarja, da je v skladu s sodno prakso obdobje, v katerem carinski organi ravnajo enako, do neke mere pomembno za presojo skrbnosti gospodarskih subjektov. Salvadorski organi, ki so bili ustrezno obveščeni o prejetih potrdilih, naj leta ne bi ugovarjali izdajanju potrdil „obrazec A“, zlasti ker jim Komisija ni izročila žigov, s čimer so podpirali izdajanje nepravilnih potrdil.

156 Splošno sodišče po vzoru Komisije poudarja, da trditev v zvezi s trajanjem položaja pristojnih organov ni odločilna za presojo, ali je zavezanec ravnal skrbno, čeprav gre za vidik, ki je koristen pri preverjanju obstoja napake navedenih organov (glej v tem smislu sodbo z dne 5. junija 2013, Recombined Dairy System/Komisija, T-65/11, EU:T:2013:295, točki 25 in 29). Glede na vse upoštevne elemente v obravnavanem primeru, natančneje, izkušnje zavezanca, njegovo pripadnosti isti skupini kot izvoznik in naravo storjene napake, s trajanjem položaja salvadorskih organov ni mogoče zavezanca razbremeniti pomanjkljive skrbnosti. Poleg tega je treba ugotoviti, da vprašanje žigov, ki bi jih morala Komisija izročiti navedenim organom, ne vpliva na naravo storjene napake in zato tudi ne na skrbnost, s katero bi moral ravnati zavezanec. Kraljevina Španija poleg tega, potem ko je poudarila, da je bila neizročitev žigov kršitev, za katero je neposredno odgovorna Komisija, ki je po njenem mnenju nedvomno prispevala k izdajanju nepravilnih potrdil in ohranitvi napake, sama navaja, „da to ni mogel biti glavni razlog za izdajo nepravilnih potrdil“. V zvezi s tem je treba dodati, da se v obravnavanem primeru vprašanje morebitne ponarejenosti potrdil EUR.1, ki so bila podlaga za izdajo potrdil „obrazec A“, ni postavljalo, zaradi česar to, da Komisija ni posredovala upoštevnih žigov, ni moglo imeti praktičnih posledic.

157 Trditve Kraljevine Španije v zvezi s tem je torej treba zavrniti.

158 Petič, Kraljevina Španija zatrjuje, da pravilo glede porekla določa le, da morajo biti ladje vpisane ali registrirane v državi upravičenki ali v državi članici, izključitev iz preferencialnih režimov v primeru dvojnega vpisa pa naj bi izhajala iz razlage Komisije, ki ni bila poznana ob vložitvi zahtev za potrdila, na katerih je navedena uporaba sejšelske zastave. Posledice dvojnega vpisa naj bi zato izhajale iz zapletene ureditve, kar naj bi bilo dokazano s tem, da so salvadorski organi pogoj glede zastave razlagali drugače kot Komisija.

159 Kot pravilno poudarja Komisija, Kraljevina Španija v zvezi s tem priznava, da sta tako zavezanec kot tudi izvoznik vedela, da sta bili zadevni ladji registrirani v dveh državah. Kraljevina Španija pa zatrjuje, da je izvoznik salvadorske organe o tem, da ima dvojno zastavo, obvestil v dobri veri. Poleg tega ni sporno, da sta bili zadevni ladji v lasti druge družbe iz skupine, katere del sta zavezanec in izvoznik.

160 V nasprotju s trditvami Kraljevine Španije ni mogoče priznati, da je pravilo o poreklu iz člena 68(2) Uredbe št. 2454/93 posebej zapleteno. V skladu s temi določbami morajo namreč biti ladje, s katerimi se izvajajo ulovi, za katere se uporabi shema GSP, vpisane ali registrirane v državi upravičenki ali državi članici ter pluti pod zastavo države upravičenke ali države članice. Tako je treba ugotoviti, da se edino vprašanje, ki ostaja upoštevno, nanaša na posledice okoliščine, da sta bili zadevni ladji registrirani tako v Salvadorju kot tudi na Sejšelih.

161 Poudariti je treba, kot na več mestih poudarja Komisija, da so s pravom OZN določene posledice, ki nastanejo glede ladje, ki pluje pod več zastavami.

162 Tako člen 92(2) Konvencije Združenih narodov o pomorskem mednarodnem pravu, ki je bila podpisana v Montego Bayu 10. decembra 1982 in je začela veljati 16. novembra 1994, določa, da se za ladjo, ki pluje pod zastavami več držav, ki jih uporablja po svoji izbiri, ne more nasproti nobeni tretji državi uveljavljati nobene od teh državnih pripadnosti in se lahko izenači z ladjo brez državne pripadnosti. Iz tega pravila izhaja, da je ladja, ki pluje pod dvojno zastavo, z vidika mednarodnega prava v protipravnem položaju.

163 V zvezi z uporabo tega pravila v obravnavanem primeru je treba poudariti, da je bila Konvencija Združenih narodov o pomorskem mednarodnem pravu v imenu Unije potrjena s Sklepom Sveta z dne 23. marca 1998 o sklenitvi Konvencije Združenih narodov o pomorskem pravu z dne 10. decembra 1982 in Sporazuma o izvajanju dela XI Konvencije z dne 28. julija 1994 s strani Evropske skupnosti (98/392/ES) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 4, zvezek 3, str. 260). Za Unijo je zato

zavezujoča, določbe te konvencije pa so sestavni del pravnega reda Unije (sodbi z dne 30. maja 2006, Komisija/Irska, C-459/03, EU:C:2006:345, točka 82, in z dne 3 junija 2008, Intertanko in drugi, C-308/06, EU:C:2008:312, točka 53).

164 Komisija je zato pravilno uporabila pravilo o poreklu iz člena 68(2) Uredbe št. 2454/93 ob upoštevanju pravila iz člena 92(2) Konvencije Združenih narodov o pomorskem mednarodnem pravu. Tako ob upoštevanju sorazmerno enostavnega mehanizma razlage določbe navedene uredbe glede na to konvencijo, ki poleg tega v času upoštevnega dejanskega stanja ni nikakor bila nov element, ni mogoče šteti, da je zadevna ureditev zapletena. Kraljevina Španija glede na izkušnje izvoznika in zavezanca ter njuno pripadnost skupini z mednarodnimi razsežnostmi na področju ribištva tudi ne more upoštevno zatrjevati, da nista poznala pravila glede dvojne zastave in njegovih strogih posledic.

165 V teh okoliščinah je treba zavrniti vse trditve Kraljevine Španije zoper ugotovitev v zvezi z dvojno zastavo v izpodbijanem sklepu, vključno z njeno trditvijo, da izvoznik ni skrival dejstva, da sta zadevni ladji pluli pod dvojno zastavo. To, da so bili organi obveščeni o tem položaju, namreč ne vpliva na dejstvo, da je šlo za ravnanje, ki ni v skladu z zgoraj navedenimi pravili (glej točki 162 in 163 zgoraj).

166 Nazadnje, v zvezi s trditvami glede poklicnih izkušenj zavezanca, pri čemer naj ta ugotovitev po mnenju Kraljevine Španije Komisiji ne bi preprečevala odpusta uvoznih dajatev, kot naj bi to izhajalo iz njene prakse, je treba ugotoviti, da je nanje že bilo odgovorjeno zgoraj zlasti v točkah od 128 do 133, 146 in 149 v delu, v katerem iz njih izhaja, da bi moral zavezanec ob upoštevanju okoliščin obravnavanega primera in zlasti njegovih poklicnih izkušenj ravnati s skrbnostjo, ki je, kar zadeva napake, ki so jih storili salvadorski organi, ni dokazal.

167 V zvezi s tem, da naj take izkušnje ne bi bile ovira za neizterjavo uvoznih dajatev za uvoze s poreklom iz Paname, iz točke 152 zgoraj zadostno izhaja, da utemeljitev porekla s potrdili o poreklu „obrazec A“, ki so jih izdali panamski organi, torej organi države, ki je v regionalni skupini II, zavezancu ni omogočalo vedeti, ali so bila potrdila o poreklu „obrazec A“, ki so jih izdali salvadorski organi za sporne uvoze glede na potrdila, ki so jih izdali panamski organi, pravilno izdana. Kraljevina Španija zato iz te ugotovitve ne more sklepati na katero koli protislovje v obrazložitvi Komisije, ki temelji na pojmovanju dveh različnih dejanskih položajev glede uvozov, ki jih je opravil zavezanec.

168 Zato je treba ugotoviti, da je Komisija pravilno presodila, da zavezanec ni ravnal skrbno in da se zato ne more šteti, da je bil v dobri veri, potrebni za uporabo člena 220(2)(b) CZS.

– Elementi glede spoštovanja ureditve v zvezi s carinsko deklaracijo

169 Kraljevina Španija zatrjuje, da Komisija ni podrobneje opredelila, katere določbe v zvezi s carinsko vrednostjo se niso spoštovale, saj je le poudarila kršitev pravil o poreklu. Taka ugotovitev pa naj ne bi omogočala, da bi se dokazala kršitev ureditve v zvezi s carinsko deklaracijo. Zavezanec naj bi predložil pravilne carinske deklaracije, ki so vsebovale zahteve za uporabo preferencialne tarifne obravnave, utemeljene s potrdili, ki so za to potrebna. Zato naj mu ne bi bilo mogoče očitati, da ni predložil podatkov, ki jih razumno ni mogel poznati ali pridobiti.

170 Kraljevina Španija se v utemeljitev svojih trditev sklicuje na poročilo urada OLAF, v katerem naj bi se priznavala možnost, da se na podlagi ulova identificirajo pridobljeni končni izdelki in pošiljke v Unijo, s katerimi so zajeti ti izdelki, pri čemer naj ne bi bilo iz ničesar razvidno, da ne bi bilo mogoče identificirati porekla ulovov. Poleg tega naj bi bili v pošiljkah v Unijo izdelki iz surovin, ki so bile poleg z ladjami iz obravnavanega primera ulovljene tudi z drugimi ladjami. Zato naj bi bila, če so vse pošiljke vsebovale izdelke iz predelanih surovin, ulovljenih z več ladjami, trditev Komisije, da naj z nekaterimi pošiljkami, izvedenimi na podlagi istega potrdila „obrazec A“, ne bi bile spoštovane določbe v zvezi s carinsko vrednostjo, samovoljna, saj bi to veljalo v vseh primerih.

171 Kraljevina Španija nazadnje zatrjuje, da veljavni sistem sledljivosti omogoča ugotovitev porekla ulovov, saj urad OLAF izrecno napotuje na poročila o sledljivosti, ki jih je predložil zavezanec, kar dokazuje obstoj ustreznega sistema sledljivosti in možnost, da se pri vsaki pošiljki ločijo izdelki s poreklom od izdelkov brez porekla. Poleg tega naj bi Komisija v dopisu z dne 14. marca 2014 z oznako Ares (2014) 732193 priznala obstoj sledljivosti v obravnavanem primeru, pri čemer naj bi bil ta dopis povezan z izpodbijanim sklepom, saj naj bi vseboval mnenja v zvezi z odločbo Tribunal de Cuentas (računsko sodišče, Španija) glede aktov o odmeri iz leta 2009, ki se nanašajo na sporne uvoze.

172 Kraljevina Španija v repliki zatrjuje, da je bila razlaga, v skladu s katero dvojni vpis ladje izključuje uporabo preferencialnih režimov, podana po tem, ko je španska uprava zaključila večino aktov o naknadni odmeri, v katerih ni bilo ločeno med izdelki s poreklom in izdelki brez porekla, na katere se je nanašalo isto potrdilo.

173 Kraljevina Španija poleg tega opozarja, da nespoštovanje pravila o poreklu omogoča, da se ugotovi carinski dolg, kar je potrebno za začetek postopka odpusta dajatev, da pa ni pogoj za tak odpust.

174 Najprej je treba poudariti, da je iz točke 42 obrazložitve izpodbijanega sklepa razvidno, da je zavezanec s predložitvijo potrdil o poreklu, na podlagi katerih ni mogoče ugotoviti porekla tuna, kršil določbe v zvezi s carinsko deklaracijo in upoštevna pravila o poreklu.

175 Ugotoviti je treba, da gre za edino ugotovitev, s katero se utemeljuje nespoštovanje določb glede carinske deklaracije, Komisija pa pred Splošnim sodiščem ni ustrezno odgovorila na trditev Kraljevine Španije glede tega, da takega nespoštovanja ni mogoče utemeljiti s kršitvijo pravil o poreklu, ki je po njenem mnenju izhodišče za postopek naknadne izterjave in ne element, glede na katerega je priznan pogoj glede carinske deklaracije.

176 V zvezi s tem je treba opozoriti, da mora v skladu s sodno prakso deklarant pristojnim carinskim organom predložiti vse potrebne podatke, ki se zahtevajo s pravili Unije in nacionalnimi pravili, ki pravila Unije po potrebi dopolnjujejo ali prenašajo, za carinsko obravnavo, ki se zahteva za zadevno blago (sodbi z dne 23. maja 1989, Top Hit Holzvertrieb/Komisija, 378/87, EU:C:1989:209, točka 26, in z dne 14. maja 1996, Faroe Seafood in drugi, C-153/94 in C-204/94, EU:C:1996:198, točka 108).

177 Vendar je Sodišče ugotovilo, da ta obveznost ne more presegati podatkov, ki jih lahko deklarant razumno pozna in pridobi, tako da zadostuje, da so bili ti podatki, čeprav so nepravilni, predloženi v dobri veri (sodbi z dne 1. aprila 1993, Hewlett Packard France, C-250/91, EU:C:1993:134, točka 29, in z dne 14. maja 1996, Faroe Seafood in drugi, C-153/94 in C-204/94, EU:C:1996:198, točka 109).

178 Iz točk 61 in 62 zgoraj pa je razvidno, da ugotovljena kršitev pravil v zvezi s poreklom uvoženih izdelkov v obravnavanem primeru pomeni kršitev ureditve v zvezi s carinsko deklaracijo. Člen 84 Uredbe št. 2454/93 namreč določa, da se potrdilo o poreklu predloži carinskim organom držav članic, v katerih se opravi uvoz, v skladu s postopki iz člena 62 CZS. Zadnjenavedeni člen pa se nanaša na pisno carinsko deklaracijo. Določa, da je treba deklaracijo izdelati na uradnem obrazcu, predvidenemu v ta namen, ki mora biti podpisan in vsebovati vse navedbe, ki so potrebne za uporabo določb o carinskem postopku, za katerega je blago deklarirano, pri čemer je treba deklaraciji priložiti vse dokumente, ki so potrebni zaradi uporabe določb o navedenem carinskem postopku. Uvoznik mora, da bi se uporabila preferencialna tarifna obravnava zaradi porekla uvoženih izdelkov, na podlagi člena 62 CZS v povezavi s členom 84 Uredbe št. 2454/93 k svoji carinski deklaraciji priložiti pravilno potrdilo o poreklu „obrazec A“.

179 Poleg tega je treba poudariti, kot pravilno zatrjuje Komisija, da sistem sledljivosti, ki ga je uporabil zavezanec, ni omogočal ugotoviti porekla ulovov, ki so upoštevni v obravnavanem primeru. Naknadne vknjižbe, ki so jih izvedli španski organi, so se namreč nanašale le na blago brez porekla in blago, ki ga ni bilo mogoče ločiti od blaga brez porekla, s čimer so ti organi priznali nezadostno sledljivost. Kot pojasnjuje Komisija, je iz dopisa z dne 14. marca 2014, ki je omenjen zgoraj v točki 171, tudi razvidno,

da se je ta dopis nanašal le na blago, ki bi ga bilo mogoče izločiti iz naknadne izterjave kot blago s poreklom, ki ga je mogoče ločiti od blaga brez porekla. V celoti se vprašanje sledljivosti izdelkov, kot to pravilno zatrjuje Komisija, tako nanaša na fazo pred tem postopkom, namreč na fazo določanja carinskega dolga, ki so jo morali izvesti nacionalni organi, in ne na fazo odpusta dajatev. Poleg tega, kar zadeva poročila z misij urada OLAF, so v nasprotju s trditvami Kraljevine Španije tudi v njih navedene resne pomanjkljivosti sistema sledljivosti.

180 Nazadnje, ni mogoče učinkovito zatrjevati, da je Komisija izvedla samovoljno presojo različnih položajev, ki izhajajo iz predloženih potrdil, ker gre, kot je bilo preučeno zgoraj v točki 152, za več položajev, ki so objektivno različni in neprimerljivi.

181 Zato je treba, ne da bi bilo treba preučiti preostale trditve Kraljevine Španije v zvezi s tem, navedene zgoraj v točkah od 170 do 173, s katerimi ni mogoče izpodbiti niti ugotovitve, da se morebitna sledljivost izdelkov ni nanašala na izdelke v obravnavanem primeru, niti ugotovitve, da Komisija ni samovoljno presodila dejstev, zavrniti ta očitek iz drugega tožbenega razloga, s tem pa zavrniti tudi tožbeni razlog v celoti in to tožbo.

Stroški

182 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

183 Ker Kraljevina Španija ni uspela, nosi svoje stroške in stroške Komisije v skladu z njenimi predlogi.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat),

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Kraljevina Španija nosi svoje stroške in stroške Evropske komisije.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Razglašeno na obravnavi v Luxembourgu, 15. decembra 2016.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje 1

Postopek in predlogi strank 4

Trditve strank 5

Prvi tožbeni razlog: kršitev pravice do dobrega upravljanja v okviru člena 872a Uredbe št. 2454/93 5

Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 220(2)(b) CZS 9

Dopustnost očitka v zvezi s starejšo zahtevo za odpust uvoznih dajatev, ki jo je vložil zavezanec 9

Kumulativnost pogojev, določenih s členom 220(2)(b) CZS 10

Neugotovljivost napake 11

Obveznost izpolnitve preostalih pogojev za uporabo člena 220(2)(b) CZS 13

Upoštevanje preostalih pogojev za uporabo člena 220(2)(b) CZS 16

– Elementi v zvezi z dobro vero zavezanca 17

– Elementi glede spoštovanja ureditve v zvezi s carinsko deklaracijo 22

Stroški 24